

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 760

Ἔτος ΛΓ΄.

Μάρτιος - Ἀπρίλιος 1979 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 5.—

Γραφεία Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι Τ. 147 Τηλ. 3628280

...Ο Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος περιστοιχούμενος ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

“Αγιον καὶ σωτήριον Πάσχα 1979

ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Ἐλέω Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ.

Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος

Πρὸς

Ἀπαντας τοὺς εὐσεβεῖς, Ἱερὸν Κλήρον καὶ εὐσεβῆ Λαὸν τῆς ἀγιοτάτης Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, χάριν καὶ εὐλογίαν πατρὸς τοῦ Ἀναστάτου Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

ΤΕΚΝΑ ΗΜΩΝ ΕΝ ΚΥΡΙΩ ΑΓΑΠΗΤΑ
ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΟΘΗΤΑ,

«Αὕτη ἡ ἡμέρα ἦν ἐποίησεν ὁ Κύριος ἀγαλλιασόμεθα καὶ εὐφρανθώμεν ἐν αὐτῇ» (ψαλμ. 117, 24).

Τὸν νικητήριον αὐτὸν παιᾶνα μὲ τὸν ὁποῖον ὁ Προφητὰν Δαυὶδ ὕμνησεν τὸ μοναδικὸν Κοσμοκατασκευαστὴν γεγονὸς τῆς παγκοσμίου Ἱστορίας, τὴν ἐκ τῶν νεκρῶν Ἀνάστασιν τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου, θεωροῦμεν ἐπίκαιρον νὰ ἐπιπλάθωμεν κατ' αὐτὴν τὴν Κλητὴν καὶ Ἀγίαν Ἥμέραν, τὴν μίαν τῶν Σαββάτων, ἐπικοινωνοῦντες πατρικῶς μεθ' ὑμῶν τῶν πιστῶν καὶ ἀφοσιωμένων τῆς Ὁρθόδοξου μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας τέκνων.

Καὶ θεωροῦμεν ἐπίκαιρον τὴν ἐνθύμησιν καὶ ὑπόμνησιν τῶν λόγων αὐτῶν τοῦ προφητάνακτος διὰ νὰ προτρέψωμεν ἅπαντας ὑμᾶς, ὡς Πνευματικὸς Πατὴρ καὶ Κανονικὸς ὑμῶν Πρωθιεράρχης, ὅπως ἀφήσητε σήμερον, μακριὰν τῆς ψυχῆς ὑμῶν, πᾶσαν τυχὸν λήπην, ἢ κατῆφειαν, ἢ ἀναστάσιον καταστάσεως, προσερχομένην, εἴτε ἐξ ἀσθενείας, εἴτε ἐκ πένθους, εἴτε ἐκ πενίας, ἢ ἄλλης τυχὸν ἐμπεριστατοῦ καταστάσεως, ὅπως ἀφήσητε τὸν πόνον πού τυχόν, πληροὶ τὴν καρδίαν ὑμῶν, ἵνα χαρῆτε μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς ὑμῶν, τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ Ἥμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν «ἠγέρθη ὁ Κύριος».

Ἄς πλημμυρίσωμεν αἱ καρδίαι ἁπάντων ὑμῶν, μὲ ἀνώτερα καὶ ὑψηλὰ αἰσθήματα, ἰσοῦς ἀγάπης καὶ συγγνώμης, διότι «ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν, καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ» κατὰ τὸν Ἱερὸν Εὐαγγελιστὴν καὶ Θεολόγον, Ἀπόστολον Ἰωάννην.

Ζῶμεν, ἀδελφοί μου, εἰς μίαν κοίσιμον ἐποχὴν καθ' ἣν, δυστυχῶς, πολλοὶ «ἐξέστησαν» καὶ ἐπέτρεψαν εἰς τὴν κακότητα, τὸν ἐωσφορικὸν ἐγωϊσμόν καὶ τὴν οἴησιν νὰ εὗρουν θέσιν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν καὶ δι' αὐτῶν, νὰ δημιουργοῦν ἐν συνεχείᾳ τὴν πλέον ἀνεπίτρεπτον κατάστασιν εἰς ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους, οὕτως ὥστε μὲ ἐσκοτισμένην τὴν καρδίαν ν' ἀδυνατοῦν νὰ αἰσθανθοῦν τὸ μεγαλεῖον τῆς Μητροπόλεως ταύτης τῶν Ἑσπερῶν καὶ Πανηγύρεων τῆς Πίστεως ἡμῶν, ἐξ ἄλλου

δὲ, νὰ ἐμποδίζουν τὴν ἀνεκλάλητον χαρὰν καὶ ἀγαλλίαν νὰ ἐγγίση τὴν ψυχὴν τῶν, ἥτις δανεῖται μόνον εἰς τοὺς ἔχοντας ἀγάπην Χριστοῦ.

Μόνον ἀπελευθεροὶ καρδίαι, ἐκ τῶν δεσμῶν τῶν εὐτελῶν καὶ χαμηλῶν αἰσθημάτων, ἅτινα κατατυραννοῦν τοὺς ἀνθρώπους τῆς ὑποκρισίας καὶ τῆς διαλυτικῆς διχονοίας, δύνανται νὰ γενθοῦν τὴν γλυκύτητα τοῦ ἀριστουργηματικοῦ ὕμνου τῆς Ἥμερας: «Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ κατὰ χθόνας».

Ἀδελφοί μου, ὁ μελισσαγῆς ῥήτωρ τῆς Βασιλείας, Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ πολυκαθῆς Ἱεράρχης τοῦ Χριστοῦ σήμερον θρόντοφανεῖ: «Οὐκ οὐκ εἰσελθῆτε σήμερον, εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου. Πλοῦτοι καὶ πένητες μετ' ἀλλήλων χορεύσατε. Ἐγκρατεῖς καὶ ῥάθυμοι τὴν ἡμέραν τιμήσατε... Πάντες ἀπολαύσατε τοῦ συμποσίου τῆς Πίστεως»...

Ἀδελφοί καὶ τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ.

ΣΗΜΕΡΟΝ, ὡς νεκρώσωμεν τὰ πάθη καὶ τὰς ἀδυναμίας καὶ πᾶν ὅ,τι ὡς φαῦλον καὶ ἐφάρμακτον δύναται ὑποῦλας καὶ πονηρῶς νὰ διαχωρίσῃ ἡμᾶς ἐκ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ.

Πανηγυρίζομεν ἀληθῶς ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ ΚΥΡΙΟΥ: Ἄς ἐγκαταλείψωμεν τὰ νεκρὰ ἔργα καὶ ὡς κατανικήσωμεν πᾶσαν πονηρίαν σκέψιν καὶ ἄδικον κρίσιν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ ἡμῶν, ἀναλογιζόμενοι, ποῖα κρίσιν καὶ ποῖα αἰσθήματα ἐπιθυμῶμεν νὰ ἐπιδεικνύοι οἱ συνάνθρωποι ἡμῶν πρὸς ἡμᾶς. Τότε ἀληθῶς ἀγαπῶμεν καὶ λατρεύομεν Θεὸν τῶν καρδιῶν ἡμῶν, τὸν Ἀναστάντα Θεὸν τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἔλεους.

Πανηγυρίζομεν ἀληθῶς ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ ΚΥΡΙΟΥ: Ἄς ἀποδώμεν διὰ τοὺς χλιαροὺς, ἀδιαφόρους καὶ ἀπίστους, ἀντανάγκαις τῆς ἀγίας βιωτῆς τοῦ Σωτήρος ἡμῶν καὶ τοῦ ἡθικοῦ αὐτοῦ μεγαλείου καὶ οὐχὶ πείσμονες καὶ ἀμετανόητοι ἐγωῖσται, θέσεων καὶ πράξεων, αἵτινες ἐκανοποιοῦν ἀληθῶς μόνον τοὺς ἐχθροὺς τῆς Πίστεως ἡμῶν.

Πανηγυρίζομεν ἀληθῶς ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ ΚΥΡΙΟΥ: Ἄς ἀναδειχθῶμεν ἄξιοι τῆς διακρυΐσεως τοῦ Θείου Παύλου: «Ζῶ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ ἐν ἐμοὶ ΜΟΝΟΝ ΧΡΙΣΤΟΣ, καὶ ΜΟΝΟΝ ΧΡΙΣΤΟΣ». Οὕτως καὶ μόνον ἀναδεικνύομεθα ἄξιοι συνεχιστῆς καὶ διαδοῦχοι τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας, τῆς μιᾶς ἀδιαμέτου, ἀφαιρέσιμης κανονικῆς ἀλλὰ καὶ μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Ἐἰς τὴν ἡμέραν τὴν αὐτὴν καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ! Καὶ τὸ ἔλεος καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοδέγμονος καὶ Ζωοδόχου Τάφου εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν. Ἀμήν.

Μετὰ θερμῶν Πασχαλίων εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Ὁ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Οι ήχοι τῆς καμπάνας, γλυκεῖς καὶ χαρμόσυνοι, δονοῦν καὶ πάλι τὴν ἀτμόσφαιρα καὶ γεμίζουν τὶς ψυχὰς τῶν Χριστιανῶν μὲ μίαν ἀνέκφραστη χαρὰ καὶ θεία εὐθυμία. Εἴκοσι αἰῶνες ἔχουν σχεδὸν περάσει ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς μεγάλης θυσίας καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Θεανθρώπου καὶ κάθε χρόνος, μὲ τὴν ἴδια ψυχικὴν εὐφροσύνην καὶ μὲ ἀμείωτα τὰ σκιρτήματα τῆς καρδιάς, ἐορτάζουν οἱ Χριστιανοὶ σ' ὅλον τὸν πλανήτην τὴν «Κλητὴν καὶ Ἀγίαν ἡμέραν, τὴν ἐορτὴν τῶν Ἑορτῶν, τὴν Πανήγυριν τῶν πανηγύρεων». Εἶχε δεχθεῖ τὸν ἀτιμωτικὸ θάνατον τοῦ Σταυροῦ ἀνάμεσα σὲ δύο ληστές, ὡς κακοῦργος, ὁ γλυκύτατος Ἰησοῦς καὶ ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ φοικτοῦ μαρτυρίου Του συγχωροῦσε τοὺς σταυρωτάς Του καὶ ἔδινε τὴν ὑπόσχεσιν σὺν μετανοήσαντα ληστήν, ὅτι τὸν περιμένει τοῦ Παραδείσου ἡ φωτεινὴ γαλήνη. Ἀνάστασις Κυρίου, Ἑορτὴ χαρᾶς καὶ ψυχικῆς εὐφροσύνης, ἐορτὴ γαληνεύσεως τῶν ψυχῶν, ἐορτὴ καθημερίσεως τῶν συνηθείσεων καὶ ἀναπτέρωσεως τῶν ἐλπίδων!

Ναί! Ἀναπτέρωσεως τῶν ἐλπίδων «τὸ φαιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα». Εἶχε τονίσει, πρὸ τοῦ Θεοῦ Πάθους, ὁ ἀπαράμειλος τῆς Γαλιλαίας Διδάσκαλος: «Πάλιν δὲ ὀνομαζομαι ὑμᾶς καὶ χαρήσεται ὑμῶν ἡ καρδιά, καὶ τὴν χαρὰν ὑμῶν οὐδεὶς αἶρει ἀπ' ὑμῶν» (Ἰωάν. ιστ' 22) καὶ νὰ «Χαίρετε» εἶναι ὁ παρήγορος χαριετισμὸς τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ πρὸς τὶς ἐκκλητικὰς Μυροφόρας. «Χαίρετε» ὦ, πόση παρηγορία φέρνει ὁ χαριετισμὸς αὐτός! καὶ πόσον ἔχει ἀνάγκη τοῦ χαριετισμοῦ αὐτοῦ, ποὺ ἐγκαρδιώνει καὶ ἐνδυναμώνει, ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος! ὁ ταλαίπωρος ἄνθρωπος! Ναρκασευνόμενος ἀπὸ τὰ τεχνικὰ του ἐπιτεύγματα, ἔφυγε πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεόν, ποὺ εἶναι, κατὰ τὸν Μ. Βασίλειον, ἡ «Αὐτοζωή».

Στὸ κα' κεφάλαιον τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Ἰωάννου (στιχ. 3-4) διαβάζομε τὰ ἐξῆς παρήγορα λόγια: «Καὶ ἤκουσα φωνῆς μεγάλης ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λεγοῦσης· ἰδοὺ ἡ σκηνὴ τοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν ἀνθρώπων, καὶ σκηνώσει μετ' αὐτῶν, καὶ αὐτοὶ λαὸς αὐτοῦ ἔσονται, καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς μετ' αὐτῶν ἔσται. Καὶ ἐξαλείψει ἀπ' αὐτῶν ὁ Θεὸς πᾶν δάκρυον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, καὶ ὁ θάνατος οὐκ ἔσται ἔτι, οὔτε πένθος οὔτε κραυγὴ οὔτε πόνος οὐκ ἔσται ἔτι· ὅτι τὰ πρῶτα ἀπῆλθον». Εἰκόνα ἀνυπέρβλητη! ἡ ἀνθρώπινη προσδοκία, ἡ ἀδιάκοπη νοσταλγία: Νὰ παύσουν τὰ δάκρυα καὶ οἱ πόνοι! Νὰ παύσουν τὰ μίσση καὶ οἱ ἐχθρες! Νὰ παύσῃ ὁ θάνατος! Ναί! ὄχι ὁ σωματικὸς θάνατος. Αὐτὸς δὲν εἶναι τὸ τρομερόν. Νὰ παύσῃ ὁ ψυχικὸς θάνατος! Νὰ μὴν πεθαίνει ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου! Στὸ παραπάνω κεφάλαιον τῆς Ἀποκαλύψεως (στιχ. 1) ἀναφέρονται τὰ ἐξῆς: «Καὶ εἶδον οὐρανὸν καινὸν καὶ γῆν καινὴν· ὁ γὰρ πρῶτος οὐρανὸς καὶ ἡ πρώτη γῆ ἀπῆλθον...». Καὶ ποῖός θὰ τὰ κάμῃ ὅλα καινά, ὅλα καινούργια; Ποιὸς; ὁ Ἀγγελὸς ἐνδὸς κόσμου τέτοιου; ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ! Αὐτὸς εἶναι ὁ αἰώνιος ὁδοιπόρος. Ἔρχεται κοντὰ σὸν ἄνθρωπε, στὸ πλάσμα Του τὸ ἀγαπημένο, καὶ ζητεῖ νὰ γίνῃ συνοδοιπόρος μας. Ζητεῖ νὰ ἐνθαρρύνῃ, νὰ παρη-

γορήσῃ, νὰ σταματήσῃ τὰ δάκρυα, νὰ χύσῃ ἀπὸ τὰ φωτεινὰ Του μάτια τὴν γλυκεῖαν ἐλπίδα.

Ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ μαντήλι, ποὺ σταματᾷ τὸ αἷμα καὶ ἐπισυλάνει τὴν πληγὴν, τὸ χέρι, ποὺ ἀνακουφίζει τὸ φλογισμένον μέτωπον τοῦ ἀρρώστου, τὸ ραβδί τοῦ ἀποκαμωμένου στρατοκόπου, τὸ ἱερὸ στήν ἀτελευτητὴ ἐρημιά, τὸ θάλλπος τοῦ ἡλίου στὸ χειμωνιάτικο δάσος, τὸ λυχνάρι μέσα στὸ σκοτάδι, ὁ εὐεργετικὸς ἰσκιὸς μέσα στὸ ἀπλετο φῶς, τὸ χαμόγελλο σὺν ἄκρον ἀπελπισμό.

Καὶ τί δὲν εἶναι ὁ Χριστὸς! ἀφοῦ ἡ ἀπειρὴ ἀγάπη Του πρὸς τὸν ἄνθρωπον Τὸν ἔκαμε νὰ ταπεινωθῇ μέχρι θανάτου, «θανάτου δὲ Σταυροῦ», ἦλθεν ἡ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥΤ, ἡ ὁποία «ἐκ θανάτου πρὸς ζωὴν καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανὸν ἡμᾶς διεβίβασεν». Ὅλους θέλει, ὅλους ποθεῖ ὁ Ἰησοῦς νὰ μᾶς ἀνεβάσῃ ψηλά! Τὸ μέσον τὸ ἔχομεν: Εἶναι ἡ μετάνοια ἡ εἰλερινὴ καὶ ἡ Θεία Κοινωνία. Νὰ γίνωμεν ἕνα μὲ Ἐκεῖνον· νὰ παρευθοῦμε μαζὶ μὲ Ἐκεῖνον· νὰ γίνῃ Ἐκεῖνος ὁ παρὰ-πορευόμενος ὅπως τότε, στοὺς Ἐμμαούς!

Τοῦ κάκου ὁ ἄθεος ὕλισμός, μὲ ὅλο τὸ πάθος τῆς ἀκονισμένης... σοφίας του, προσπαθεῖ, αἰῶνες τώρα, νὰ ξεριζώσῃ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τὶς καρδιὰς τὴν πίστιν τοὺς σὸν Ἰησοῦν! Αὐτὸς ὅμως ζῇ καὶ θὰ ζῇ αἰώνιος στὶς καρδιὰς ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, ποὺ δὲν ἔχουν πορωθῇ. Καὶ ἡ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥΤ, ἀδιαμφισβήτητον ἱστορικὸν γεγονός, θὰ σκοραλίξῃ τὴν γαλήνη στὶς ταραγμένες ψυχές, θὰ φέρῃ τὴν ἐλπίδα σ' ἄλλες ἀπελτισμένες καὶ θὰ φωτίξῃ μὲ τὸ φῶς τὸ «Ἀνέστη-ρον» τῶν πιστῶν τὶς διάνοιες.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ! ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ Ο ΚΥΡΙΟΣ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΜΑΡΙΟΛΗΣ

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»		
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ		
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ		
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ		
ΓΕΝΙΚΟΤ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ		
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.		
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32—ΑΘΗΝΑΙ		
ΤΗΛΕΦ.: 628.280		
Διευθυντής Συντάξας		
Ἐπισκ. Χριστανουπόλεως Θεόφιλος		
Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι		
Προϊστάμενος Τυπογραφείου		
ΝΙΚ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ		
ΜΑΓΕΡ 3 — ΑΘΗΝΑΙ		
ΣΤΥΝΔΡΟΜΑΙ		
Ἑσωτερικοῦ:	Ἑξάμηνος δραχμὰς	60
»	Ἑτησία »	100
Ἑξωτερικοῦ:	Ἑξάμημος δολλάρια	6
»	Ἑτησία »	10
Τιμὴ φύλλου δραχ.		5

ΕΠΙ ΤΗ ΙΕΡΑ ΥΨΩΣΕΙ ΑΥΤΟΥ

Τὸ σωσίβιον τῆς ζωῆς μας

ΕΠΙ ΤΗ ΙΕΡΑ ΥΨΩΣΕΙ ΑΥΤΟΥ.

ΤΟ ΣΩΣΙΒΙΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ.

Αὐτὸς φέρει τὸν χρόνον ὑψώνει ἡ Ἀγιωτάτη μας Ἐκκλησία, ΤΟ ΣΩΣΙΒΙΟΝ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΖΩΗΣ, ΤΟΝ ΤΙΜΙΟΝ ΚΑΙ ΖΩΟΠΟΙΟΝ ΣΤΑΥΡΟΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ, γὰρ νὰ ἐνισχύσῃ στὸν ἀγῶνα τοῦ τὸν ὁδοιπόρου τῆς ζωῆς. Μία φορά τὴν 14ην ἐκάστου Σεπτεμβρίου ἐπὶ τῷ ἐπερχομένῳ χειμῶνι καὶ εἰς ἀνάμνησιν τῶν δύο θριαμβευτικῶν Ὑψώσεων Του, ἐπὶ Πατριαρχῶν Μακαρίου καὶ Ζαχαρίου καὶ μεσώσεως τῆς ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, τὴν Τρίτην ἀκριβῶς Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν, πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν πιστῶν στὸν ὁραῖον καὶ εὐγενῆ ἀγῶνα τῆς προσευχῆς πρὸς εἶναι τὸ ἀγωνιστικὸν αὐτὸ στάδιον τῆς Ἐκκλησίας μας.

Καὶ οἱ πιστοὶ κατὰ τίς ὑψώσεις αὐτὲς ἔρχονται μὲ εὐλάβεια μπροστὰ στὸ Θεόν τῆς Χάριτος τοῦ Κυρίου γὰρ νὰ λάβουν ἔλεον καὶ βοήθειαν. Καὶ ἀποτελεῖ δεῖγμα ἀληθινῆς Θεοσεβείας ἡ θαθεὶα εὐλάβεια καὶ ἡ τιμητικὴ προσκύνησις τοῦ Ἁγίου καὶ Τιμίου Ἐλέους ἐπὶ τοῦ Ὁραίου παρέδωκεν τὸ Πνεῦμα Του ὁ Μεγαλομάρτυς τοῦ Ρολοῦ. Πόσα καὶ πόσα δὲν ἔγραψαν τὰ μεγαλύτερα πνεύματα τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ἄλλων τῶν αἰώνων γὰρ τὸν Τίμιον Σταυρόν; Πόσοι μεγάλοι δὲν στάθηκαν μὲ θαυμασμὸν καὶ ἔκτασιν, γὰρ νὰ ἀφῇσιν τὸ ἱερώτερον ἐκχύλισμα τῆς πιστεύουσας καρδιάς των ὡς ὕμνον καὶ αἶνον γὰρ τὸν Τίμιον Σταυρόν τοῦ Κυρίου, πρὸς τὴν αὐτὴν διὰ τὴν χιλιάδες χρόνια ἀποτελεῖ τὸν ἅγιον θωρακισμὸν καὶ τὴν ἀόρατον δύναμιν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς πιστεῦν εὐκρινῶς στὸν Θεόν.

Νὰ πόσα ἁγία καὶ συγκινητικὰ μιλά στήν Ὑψωσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ὁ ὁσιος Ἀνδρέας ὁ Ἱεροσο-

λυμίτης, πρὸς ἀποτελεῖ ἓνα ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα τῆς ἀγιοπατερικῆς Γραμματείας μας:» Σταυροῦ πανήγυριν ἄγομεν, καὶ τὸ τῆς Ἐκκλησίας ἅπαν καταστράπτεται πλήρωμα. Σταυροῦ πανήγυριν ἄγομεν, καὶ χαρὰς μαρμαρυγαῖς τὸ τῆς Οἰκουμένης καταλάμπεται πρόσωπον.

Σταυροῦ πανήγυριν ἄγομεν, δι' οὗ τὸ σκότος ἠλάθη καὶ τὸ φῶς ἀντεισέχθη. Σταυροῦ πανήγυριν ἄγομεν καὶ τῷ Σταυρωθέντι συνεπαιρόμεθα, τὴν γῆν ἀφέντες κάτω μετὰ τῆς ἁμαρτίας, ἵνα τὰ ἄνω κτησώμεθα. Σταυρὸς ὑψοῦται καὶ συναγυροῖ χαμαὶ κειμένην τὴν ἀνθρωπότητα. Σταυρὸς ὑψοῦται καὶ τῶν δαιμόνων καταπτήσκει φρυάγματα. Σταυρὸς ὑψοῦται καὶ τοῦ Σατανᾶ ἡ ἀντιπίπτουσα δύναμις υποχωρεῖ καὶ συστέλλεται. Σταυρὸς ὑψοῦται καὶ πόλεις πανηγυρίζουσιν καὶ λαὸι χαρμόσυνα σπένδουσιν.

Καὶ τὸ μνησθῆναι μόνον Σταυροῦ, χαρὰς ὑπόθεσις πρόδηλος καὶ συστολὴ σκυθρωπότητος, τὸ δὲ τύπον δρᾶσθαι Σταυροῦ ἡλικόν; Ἀνδρείας γὰρ πρόξενον καὶ δειλιάς ἀπαλλαγὴ τῷ προσβλέποντι γίνεται. Τοιοῦτον μέγα τὸ Σταυροῦ τὸ Κτήμα καθέστηκε καὶ ὁ τοῦ κτησάμενος, ἐκτίσας θησαυρόν.»

Φίλτατε Ἀγαγνώστα στήν δύσκολήν πορείαν τῆς ζωῆς σου, ἔχεις ἀνάγκην ἀπὸ στήριγμα, βοήθεια, καὶ συμπαράστασιν. Ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου μας ἀκτινοβολεῖ ἀπὸ Δύναμιν καὶ Χάριν. Ἀρματώσου μὲ Αὐτόν καὶ πάρε τὴν ΣΥΓΓΝΩΜΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΥΛΟΓΙΑ Του. Ὅσοι δέχθησαν αὐτὴ τὴν εὐεργετικὴν καὶ σωστικὴν Του ἐπίδρασιν, νίκησαν ἀληθινὰ στὸν ἀγῶνα τους, μάδουσι μὲ ἀσέβεια καὶ ἀγνωμοσύνη στάθηκαν μπροστὰ Του, αὐτοὶ γνώρισαν μόνον τὴν ἥττα καὶ τὴν πικρίαν. Στὰ πικρὰ νερά τῆς σύγχρονος Μεροῦ, μόνον ὁ Τιμὸς Σταυρὸς γλυκαίνει καὶ ὁμορφαίνει τὴν ζωὴν μας.

Ε.Α.Σ.

Στερέωσον Κύριε τὴν Ἐκκλησίαν

Οἱ φλόγες τῆς πυρκαγιάς πρὸς περιῶσαν κάποιους τοῦ θυσιάστῃ τοῦ ἱερέως, οἱ διωγμοὶ τῶν ἱερέων, οἱ συκοφαντίες καὶ τὰ ἀλλεπάλληλα κτυπήματα δὲν μποροῦσαν παρὰ νὰ ἀνάψῃ καὶ νὰ πυρώσουν τὸ καμίνι τῆς δικαίας βουλῆς τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ πῃ:

Ἀρκετὰ πιά! Ὁ τόπος αὐτὸς πρὸς ποτίστηκε μὲ αἷμα καὶ ἰδρώτα πρέπει νὰ καθιερωθῇ σὰν ἱερός, ὅπου κάθε χριστιανὸς θὰ πρέπει σὰν ἄλλος Μωϋσῆς νὰ ληψὴ τὸν ἱμάντα τῶν υποδημάτων του.

Αὐτὰ εἶπε ὁ Μεγαλοδύναμος καὶ ἀμέσως ἓνας χορὸς ἁγίων ἀγγέλων ἄρχισε νὰ ψάλλῃ τὸ τοῦ ἱμνωδοῦ: «Τὸ στερέωμα τῶν ἐπὶ Σοὶ πεποιθότων στερέωσον Κύ-

ριε τὴν Ἐκκλησίαν». Κι ἐνῶ αὐτὰ γίνονταν στὸν οὐρανόν, ἑκατοντάδες φλογερῶν μαχητῶν μὲ τὰ φτερά τῆς ψυχῆς τους ἀπλωμένα ἐφαλλαν μυστικά κι αὐτοὶ τῶν ἀγγέλων τὸν ὕμνον καὶ βοηθοῦσαν στήν προετοιμασίαν τοῦ μεγάλου γεγονότος, τὴν τοποθέτηση τοῦ θεμέλιου λίθου τῆς Ἁγίας Εἰρήνης τῆς Χρυσοβαλάντου. Τὸ μικρὸν Ἐκκλησίακι σπολίστηκε κατάλληλα καὶ ἀργότερα ὅταν ὁ ἥλιος βασιλεύοντας ἐντυσε τὸν οὐρανὸν μὲ τὴν περιλαμπρὴν δόξαν του ἐπάλῃ ὁ Μέγας ἐσπερινὸς προεξάρχωντος τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς. Τὰ στόματα ὅλων ἐφαλλαν μὲ σθένος τὸ «φῶς ἱλαρόν» τονίζοντας συνάμα τὸ

«ζωὴν ὁ διδοὺς» γιατί ἐκεῖνη τὴ στιγμή ὅλοι αἰσθάνθηκαμε ὅτι πράγματι κάποια δυνατὴ πνοὴ ζωῆς φουρτούσε μέσα στὸ κατανυκτικὸ ἐκεῖνο ἐκκλησιαστικὸ δίνοντάς μας μιὰ ἀκατανόητη δύναμι. Παρηκολούθησα μερικους ποὺ ἔζησαν καὶ ψήθησαν στὸν ἀγῶνα τοῦ παλαιοημερολογισμοῦ περισσότερο ἀπὸ ὅλους μας. Ὁ λόγουγὰς τοὺς κελλοῦσε. Τὰ στήθη τους τραντάζονταν. Τὰ δάκρυά τους ἔμοιαζαν περισσότερα μὲ αἷμα παρὰ μὲ κρυσταλλένιες σταγόνες. Ὁ νοὺς τους πετοῦσε κι αὐτός. Τί ἀραγε σκέπτονταν; Κανεῖς δὲν ἔμαθε οὔτε θὰ μῆθει ποτέ. Τὸ ξέρουν μόνο αὐτοί. Αὐτοὶ ποὺ κάρηναν, αὐτοὶ ποὺ ἐπέπλευσαν σάν τὸν χρυσὸ καὶ αὐτοὶ ποὺ καλυπώθηκαν στὰ καλοῦπια τῆς γνήσιας Ὁρθοδοξίας γιὰ νὰ λάβουν μὲ τὴν σειρά τους τὴν βασιλικὴ σφραγίδα τοῦ Παλαιοημερολογισμοῦ.

Ἡ ἐπομένη 16 Ἰουνίου ἤρθε γιὰ νὰ ἐπισφραγίσῃ πλέον τὸ μεγάλο αὐτὸ γεγονὸς τῆς θεμελίωσης. Χιλιάδες πιστῶν μαζεύονταν ἀπὸ νωρίς γιὰ νὰ μπερέσουν νὰ καταλάβουν μιὰ θέσση προτεραιότητας. Τὸ κατάμεστο ἐκκλησιαστικὸ διαμαρτυρήθηκε κι αὐτὸ μὲ τὴν σειρά του, γι' αὐτὸ ὄργισε νὰ τοὺς διώχνει ἔξω προκαλώντας ἔτσι μιὰ λαοθάλασσα μέσα στὴν 23ῃ Λεωφόρο τοῦ κέντρου τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὴν Ἀστόρια. Ἡ λειτουργία θὰ ἦταν ἴσως ἡ πῶς συγκινητικὴ λόγω τῆς μεγάλης σημασίας τῆς θεμελίωσης. Μετὰ τὸ πέρας τῆς δὲ τελετάρχης πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμ. Βικέντιος, ποὺ διακρίνεται γιὰ τὴν τάξη καὶ τὴν εὐπορέτεια τῆς ἐκκλησίας, ἔδωσε τὸ σύνθημα γιὰ τὴν ἐναρξὴ τῆς τελετῆς. Προπορεύονται σὲ παρόταξη παιδιὰ τοῦ σχολείου μας, ὁ χορὸς τῶν ψαλτῶν, ἀκολουθοῦν τέσσερες λευκοντυμένους νεάνιδες, ποὺ κρατοῦν ὑψηλὰ καὶ ἐπιδεικτικὰ τὸν λίθο ποὺ θὰ ἀποτελέσει τὸν θεμέλιο καὶ ἔπεται ὁ κλῆρος μὲ τοὺς ἐπισήμους. Ἀφοῦ τελείωσε ἡ ἀκολουθία ἔλαβαν τὸν λόγο διάφοροι κυβερνητικοὶ ἀντιπρόσωποι μετὰ τῶν ὁποίων ἦταν ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ κυβερνήτου τῆς Νέας Ὑόρκης κ. Κάρεϋ, τοῦ δημάρχου αὐτῆς κ. Κότς, ὁ ἀρχηγὸς ἀστυνομίας τῆς Ἀστόριας, καθὼς καὶ ὁ γερουσιαστὴς τῆς περιφέρειας Ἀστόρια τοῦ Κουήνς κ. Ἀντονι Γκαζάνα. Ἐπίσης μίλησαν ἐκ μέρους τοῦ υἱοῦ τοῦ ῥωσικοῦ ἐκκλησιαστικὸν στὴν διασπορά, μακαριώτατος, μητροπολίτου κ. Φιλαρέτου, ὁ πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Ἀντώνιος Γκαζάνα, καθὼς καὶ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Ἀμερικανικῆς τηλεόρασης, ραδιοφωνίας καὶ τύπου. Ὅλοι αὐτοὶ πρόσφεραν ἓνα καλοφτιαγμένο στεφάνι ἐπαίνων ἀφοῦ βέβαια πρὸ πολλοῦ ἐνημερώθηκαν ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες καὶ τὴν τηλεόραση — ποὺ καὶ τὰ δυὸ συχνὰ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν «καινοτομία» τῆς Νέας Ὑόρκης, τὸ μοναστηρεῖο τῆς Ἀγίας Εἰρήνης τῆς Χρυσοβαλάντου.

Τὴν τελετὴ ἔκλεισε μὲ τὸν θαυμασιὸν καὶ συγκινητικὸν λόγον ὁ φλογερὸς ἀγωνιστὴς, καθηγητὴς θεολόγος, τότε Ἀρχιμ. καὶ νῦν ἐπίσκοπος Γαροδικίου κ. Παΐσιος. Ἦταν πράγματι ἓνας λόγος ποὺ μπόρεσε νὰ ἀγγίξῃ τὶς καρδιές τῶν πιστῶν καὶ νὰ προκαλέσῃ τὰ δάκρυα καὶ τὰ ἀδιάσπαστα χείροκροτήματα τῶν χιλιάδων τοῦ λαοῦ. Χαρακτηριστικὴ καὶ ἱστορικὴ θὰ μείνῃ ἡ στιγμή κατὰ τὴν ὁποία εἶπε τὰ ἑξῆς:

Νικήσαμε ἀδελφοί! Οἱ ἐχθροὶ ἄς γονατίσθω. Καὶ

ἂν ἀκόμη ἐπιμένουν ἄς γνωρίζουν ὅτι τὸ γόνυ τους θὰ τὸ κάμψουν μιὰ μέρα μπροστὰ στὴν Ἀγία μας Εἰρήνη καὶ μαζί μας θὰ φωνάξουν: Νενίκηκας μας Εἰρήνη Χρυσοβαλάντου!

Μήπως δὲν ἦταν σί' ἀλήθεια μιὰ μεγάλη νίκη καὶ αὐτὴ ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνος; Αὐτοὶ ποὺ ἔζησαν, ζοῦν καὶ θὰ ζοῦν στὴν πυρὰ τοῦ Παλαιοημερολογισμοῦ μποροῦν νὰ καταλάβουν τὴν σημασία τῆς εὐγενεῖς νίκης μιᾶς χούφτας Σπαρτιατῶν στὶς Θεομαπύλες τῆς Ἀστόριας. Κλινόντας ἄς εὐχηθούμε στοὺς πρωταπόρους τοῦ τόσο λαμπροῦ, τοῦ τόσο δύσκολου καὶ τοῦ τόσο πρὸς κλητικὸν αὐτοῦ ἔργου ὅπως ἡ σπορὰ φέρει αἶσιο καὶ πλείσιον θερισμὸν πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ ἀγῶνα καὶ πρὸς τὴν ἀκόμη περισσότερη ἐδραίωση, ἐπέκτασιν καὶ ὁργάνωσιν τοῦ Παλαιοημερολογισμοῦ στὴν Ἀμερικὴ. Ἀμήν.

Διάκονος Σιλβεστρος
Ἰερά Μονὴ Ὁσία Εἰρήνη Χρυσοβαλάντου
Ἀστόρια Ἀμερικῆς

ΟΙ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

ΧΑΙΡΕ ΝΥΜΦΗ ΑΝΤΥΜΦΕΤΤΕ

Γεμίζουν κάθε Παρασκευὴ οἱ Ναοὶ ἀπὸ εὐσεβῶν κόσμων, τώρα τὴν Μεγάλην Σαρακοστήν ποὺ προσερχεταὶ νὰ ἀκούσῃ αὐτὰ τὰ συγκινητικὰ ὁμοῦφα ἱερὰ ὅσματα ποὺ εἶναι ἀφιερωμένα στὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, τὴν Μητέρα τοῦ Ἀνθρωποῦ μας καὶ Μητέρα τῶν Πανελλήνων, καὶ ποὺ ἀρχίζουν μὲ τὰ περίφημα «ΧΑΙΡΕ». Χιλιάδες πιστοὶ συγκλονίζονται ἀπὸ τοὺς ἀγγελικοὺς ὕμνους ποὺ ἀπευθύνονται στὸ Ἀφρόγολο τοῦ Γυναικείου κόσμου, τὸ Μυρίνισον Ἀνθεῶν τοῦ Παραδείσου τὴν Ἐκλεκτὴν τῶν ἐκλεκτῶν.

Καὶ ἰδιαίτερα οἱ πονεμένοι τῆς ζωῆς, πλησιάζουν τὴν Μεγάλην Μάννα τοῦ Πόνου καὶ τῆς στοργῆς γιὰ νὰ ζητήσουν τὸ ἔλεος καὶ τὴν συμπαθεῖα Τῆς. Κι ἔκείνη, ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς μεγαλωσύνης Τῆς, δέχεται ὑπομονετικὰ καὶ ἀκούει μὲ εὐμένεια τὶς ἀνθρώπινες ἐκσῆσεις καὶ ἔρχεται Βοηθὸς καὶ σὺ ἀντιλήπτωρ στὶς ἀνάγκες πῶς. Ὡ! Πόσον εὐτυχὴς καὶ σεσωσμένη εἶσαι κάθε ψυχὴ πιστεύουσα, ποὺ στὴν ὁδὸν καὶ στὸν πόνον καὶ τὸν καταπολεμὸν, θυμᾶται τὴν Γλυκεῖα Μητέρα τοῦ κόσμου καὶ, σπεύδει νὰ Τὴν πασακαλέσῃ. «Διάσασον ἀπὸ κινδύνους τοὺς δούλους Σου, Θεοτόκα»...

Καὶ ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες, ὅσον καὶ ἂν ὁ λίθος τοῦ ἐλισμοῦ ξηραίνει τὶς κοινωνίες, ποτέ, μὰ ποτέ δὲν ἐρχνοῦμε πόσα θαύματα, ἀτομικά, οἰκογενειακά, ἐθνικά, ὀφειλομεν στὴν Ὑπέροχον Στρατηγὸν «τὴν τρέπουσαν τὰς βουλὰς τῶν ἐχθρῶν».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώσουν εἰς περιπτώσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς καθ' ἡμᾶς ἁγίας
Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος μετὰ τοῦ Μακα-
ριωτάτου προκαθημένου Αὐτῆς κ.κ. Αὐξεντίου.
ΘΕΜΑ: Ἀχωρήτης Χειροτονιῶν.

Μετὰ τὴν ὀφειλόμενην ἐδαφίαίαν ὑπόκλησιν κατα-
σπάζομαι, μετὰ υἱικοῦ σεβασμοῦ, τὰς χαριτοδύτους
ἀγίας Ὑμῶν δεξιὰς.

«Πλήθει τὸ ψεῦδος κρατύνεις; ἔδειξας τοῦ κακοῦ
τὴν ἐπίτασιν» ὅσους γὰρ πλείους ἐν τῷ κακῷ, το-
σοῦτον μείζων ἢ συμφορὰ. Μέγας Ἀθανάσιος.

Μακαριώτατε,

Σεβασμιώτατοι,

Κρίμασιν οἷς οἶδεν ὁ Θεός, ἐπέτρεψεν τῷ σατανᾷ
αἰτήσαντι, «τοῦ συνιάσαι ἡμᾶς ὡς τὸ σῖτον» ἔτι ἅπαξ.
Ἔτι ἅπαξ ἡ γησιὰ Ὁρθοδοξία, ἡ ἱερὰ αὕτη κιθω-
τός, ἡ ὁποία ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς ζωῆς τῆς
ἐν μέσῳ πολλῶν κυμάτων κλυδονίζεται, ἦτο δοσμέ-
νον νὰ ἀδιάσῃ καὶ νέον φαρμακερὸν ποτήριον καὶ νὰ
δεχθῇ «ἐξ οἰκείων τὰ θέλη».

Ἐσχάτως συνεσπειρώθησαν τινες οἰκεῖοι νομιζό-
μενοι, «ἐξ ἡμῶν ἐξεληθόντες, ἀλλὰ μὴ ὄντες ἐξ ἡμῶν»,
καὶ ἀνέλθον ἄχαριν ἀγῶνα νὰ καταποντίσουν τὴν
γησιὰν Ὁρθοδοξίαν μας εἰς τὸν σάλον τῶν κυμά-
των καὶ τοῦ κατακλυσμοῦ τῆς φατρίας, τῆς παρα-
συγωγῆς, τῶν σχισμάτων καὶ τῶν διαιρέσεων. Πα-
ρουσιάζονται εὐεργέται καὶ σωτήρες τῆς Ἐκκλησί-
ας, ἀλλ' ἴσως συγχρόνως νὰ ἀποτελοῦν «σημεῖα τῶν
καιρῶν» καὶ νὰ ἀποδεικνύονται οἱ ἀνατιναχταὶ τῆς
Ἐκκλησίας, καὶ οἱ καταφέροντες περισσότερον και-
ρία κατ' Αὐτῆς τὰ πλήγματα, καὶ τῶν πλέον ἀσπόν-
δων ἐχθρῶν τῆς. Καὶ δὲν εἶναι εἰς ἡ δύο, ἀλλὰ δέκα
τὸν ἀριθμὸν.

Φαίνεται, οἱ εὐλογημένοι οὗτοι Πατέρες, ἐνόμι-
σαν ὅτι ἐν τῷ «πλήθει αὐτῶν θὰ κρατύνουν τὸ ψεῦ-
δος», καὶ θὰ θαμβώσουν καὶ Ἀρχιεπίσκοπον καὶ
ἡλῆρον καὶ λαόν, ὥστε νὰ μὴ δυνηθοῦν νὰ ἴδουν τὰς
παρανόμους συνθήκας, ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐχειροτονήθη-
σαν. Μάλλον δὲ νὰ θαμβώσουν αὐτὸ τὸ Πανάγιον
καὶ τελεταρχικὸν Πνεῦμα, τὸ διὰ τῶν ἁγίων Ἀπο-
στόλων καὶ ἁγίων Πατέρων, εἰς Συνόδους λαλήσαν
καὶ εἰς ἀκυρότητα καταδικάσαν τὰς ὑπὸ τοιαύτας
συνθήκας γενομένας ἐπισκοπικὰς χειροτονίας, ὥστε
νὰ σεβασθῇ τοὺς «πλείους ἐν τῷ κακῷ».

Φαίνεται ἀκόμη, ὅτι οἱ εὐλογημένοι οὗτοι Πα-
τέρες, ὅχι μόνον δὲν ἐμīmῆθησαν τοὺς καλοὺς Ποι-
μένας, καὶ ὄντως εὐλογημένους ἐκείνους Πατέρας,
οἵτινες, καίτοι θεόπνευστοι καὶ φωστῆρες ὑπάρχον-
τες, ἀπέφευγον ἐν τούτοις, ὅσον τὸ δυνατόν, τὰ μεγά-
λα ἱερατικά ἀξιώματα, κρίνοντες ἑαυτοὺς ἀναξίους,
ἀλλ' οὗτοι, ἐν τῇ ἀκατασχέτῳ δοξομανίᾳ των, ὅπως

φορέσουν τὸ ταχύτερον τὴν ἐπισκοπικὴν μίτραν, πε-
ριεφρόνησαν τοὺς θείους καὶ ἱεροὺς Κανόνας τοὺς
ἐποδεικνύοντας τὸν νόμιμον τρόπον τῆς χειροτονίας.

Ἐλησμώνησαν ὅτι ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ εἶναι δῶρον
οὐράνιον καὶ μόνον μὲ τὴν ταπείνωσιν καὶ τὴν ἀγιά-
τητα ἀποκτᾶται. Ἀλλὰ δόξαν ζητᾷ ὁ ὑψηλόφρων
καὶ δὲν ἔχει σημασίαν πῶς θὰ τὴν ἀποκτήσῃ. Ἐάν
καταπατῶντας θείους καὶ ἱεροὺς Κανόνας, ἐάν φα-
τριάζοντας καὶ διαιρῶντας τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χρι-
στοῦ, ἐάν κατηγορῶντας καὶ κατασυκοφαντῶντας
Ἀρχιεπίσκοπον, Ἐπισκόπους καὶ ἱερεῖς, υἱοθετῶντας
μάλιστα καὶ ἐπικαλούμενοι θδελυράς συκοφαντίας
παλαιάς, ἐχθρῶν τῆς γησιᾶς Ὁρθοδοξίας, τὰς ὁποί-
ας ἀσφαλῶς ἕως τώρα ἀπέρριπτε συλλειτουργῶν εὐ-
χαρίστως καὶ ἀνενδοιάστως μετὰ τῶν κατασυκοφαν-
τούμενων. Ἀλλὰ τώρα βλέπετε αἱ συκοφαντίαι αὐταὶ
ἐξυπηρετοῦν τὸν καταχθόνιον, ὅσον καὶ ἐπίδοξον
σκοπὸν του, νὰ κατεξευτελίσῃ καὶ καταρρακῶσῃ τὴν
σεπτὴν Ἑγείαν τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος, διὰ νὰ ἐπικα-
λεσθῇ, δῆθεν ἀνάγκην καὶ οἰκονομίαν διὰ τὴν παρά-
νομον καί, ὡς ἐκ τούτου, ἄκυρον χειροτονίαν του.

Οὕτω, ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ ἁγίου Κυπριανοῦ εἰς Χα-
σιαν καὶ κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Τυρινῆς, δύο ἐξ
αὐτῶν συλλειτουργήσαντες ὡς Ἐπίσκοποι, ἀνέγνω-
σαν εἰς τὸ ἐκκλησίασμα, ὅσας συκοφαντίας ἠδυνήθη-
σαν νὰ ἐπιστρατεύσουν ἐναντίον τοῦ Μακαριωτάτου,
ἐπικαλούμενοι κυρίως ὅσας ὁ πρὸ ἀρκετῶν ἐτῶν, ξέ-
νος δάκτυλος κ. Χαρίσης, ὁ καὶ μέχρι τῆς σήμερον
στενὸς συνεργάτης τοῦ πραξικοπηματία «Ἐπισκό-
που» καὶ Ἑγουμένου τῆς Χασιάς, ἀναλαβὼν τὴν διά-
λυσιν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, ἔγραφε ἐλευινὰς καὶ
ἀουστόλους συκοφαντίας, κυρίως κατὰ τοῦ Μακαριω-
τάτου, ἐπὶ ἀρκετὸν διάστημα ἐκδίδων φυλλάδιον ἐναν-
τίον τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος. Αὐτὸν λοιπὸν, οἱ μὴδὲν
κατὰ τὸ ἔργον καὶ τὴν προαίρεσιν ἐκείνου διαφέρον-
τες, ἐπεκαλέσθησαν συνήγορόν των, ἀδιαφοροῦντες
ἐάν τὸ εὐλαβὲς ἐκκλησίασμα, ἐν τῷ ἀκούσματι τῶν
φοβερῶν τούτων συκοφαντιῶν, κατασκανδαλισθὲν καὶ
ἡθιδιάσαν ἐθορυβήθῃ, ἐξ ὧν πολλοὶ ἐκφράσαντες τὸν
ἀποτροπιασμὸν των ἀπεχώρησαν ἐκ τῆς θείας λει-
τουργίας καὶ πλείστοι ἀπεφάσισαν νὰ διακόψουν ὀρι-
στικῶς τὰς μετ' αὐτῶν πνευματικὰς τῶν σχέσεις. Καὶ
δὲν γνωρίζομεν ἀκόμη ποίαν ἔκτασιν θὰ λάβῃ τὸ κα-
κὸν καὶ ἡ ἀνταρσία, διότι «ὅταν ἀρχίσῃ κανεὶς νὰ κα-
ταφρονῇ, φθάνει εἰς θάβη κακῶν».

Διερχόμεθα τὴν μεγαλυτέραν ἴσως τῶν δοκιμα-
σιῶν καὶ εἶναι πολὺ ἐπικαίρον νὰ ἀναμνησθῶμεν τὴν
παναρχαίαν ἐκείνην κρίσιν καὶ ἀνταρσίαν ποὺ συνέβη
μεταξὺ τῶν ἀγγελικοῦ κόσμου, ὁπότε ὁ ἀρχάγγελος
Μιχαὴλ ἔλαβεν ἐνεργὸν πρωτοβουλίαν καὶ ἐφώνασε
πρὸς ὅλας τὰς ἀγγελικὰς τάξεις τὸ «πρόσχωμεν» καὶ
τὸ «στῶμεν καλῶς στῶμεν μετὰ φόβου», καλέσας τὸν
ἀγγελικὸν κόσμον εἰς συναγερμὸν καὶ σθεναράν ἀντί-
στασιν, διὰ νὰ ἀποκρούσουν τὴν ἀσεβῆ καὶ ἀντίθεον
ἀνταρσίαν τοῦ Σατανᾶ, καὶ νὰ ἐμμένουν σταθερῶς

εἰς τὴν πρὸς τὸν Θεὸν ὑποταγὴν καὶ ἀφοσίωσιν.

Αἱ παρὰ Κανόνες καὶ πραξικοπηματικαὶ αὐταὶ χειροτονίαι, ἐρήμην τῆς ἱεράς Συνόδου καὶ τοῦ ἁγίου Πρωκαθημένου Αὐτῆς γενόμεναι, μὲ τὰς ὁποίας προσεπάθησαν νὰ μᾶς αἰφνιδιάσουν καὶ νὰ μᾶς παρουσιάσουν τετελεσμένα γεγονότα, δὲν εἶναι θέβαια ἐξ ἐκείνων ποὺ ἐπιδέχονται μίαν οἰανδήποτε οἰκονομίαν. Δυστυχῶς δι' ὅλους μας καὶ ἰδιαιτέρως δι' αὐτοὺς, ἡ ἰσχυροποίησις καὶ ἀποκατάστασις αὐτῶν εἶναι φύσει ἀδύνατος, καθ' ὅσον κατὰ τοὺς θεῖους καὶ ἱεροὺς Κανόνες εἶναι ἄκυροι. Ὅπερ σημαίνει ὡς μὴ γενόμεναι καὶ «μηδὲν ἰσχύειν τὴν χειροτονίαν». Οὐδαμῶς δὲ τοῦ ἱεροῦ Πηδάλιου ἀναφέρεται ἱερὸς Κανὼν, ὅστις νὰ οἰκονομῇ καὶ δι' ἄλλου πῶς τρόπου νὰ ἀποκαθιστᾷ καὶ ἐπικυρῶνῃ τὴν ἄκυρον χειροτονίαν.

Οἱ δὲ θεοὶ καὶ ἱεροὶ Κανόνες οἱ εἰς ἀκυρότητα καταδικάζοντες τὰς, περὶ ὧν ὁ λόγος πραξικοπηματικὴς χειροτονίας, εἶναι κυρίως οἱ ἀκόλουθοι.

ΚΑΝΩΝ Δ'. (Τῆς πρώτης Οἰκουμ. Συνόδου)

Ἐπίσκοπον προσήκει μάλιστα μὲν ὑπὸ πάντων τῶν ἐν ἐπαρχίᾳ καθίστασθαι· εἰδὲ δυσχερές εἴη τὸ τοιοῦτον, ἢ διὰ κατεπείγουσαν ἀνάγκην, ἢ διὰ μῆκος ὁδοῦ, ἐξάπαντος τρεῖς ἐπὶ τὸ αὐτὸ συναγομένους, συμπῆφων γενομένων καὶ τῶν ἀπάντων, καὶ συντεθεμένων διὰ γραμμάτων, τότε τὴν χειροτονίαν ποιεῖσθαι. Τὸ δὲ κύριον τῶν γενομένων δίδοσθαι καθ' ἑκάστην ἐπαρχίαν τῷ Μητροπολίτῃ. (1. Πηδάλιον σελ. 127).

ΚΑΝΩΝ ΣΤ'. (Τῆς πρώτης Οἰκουμ. Συνόδου.)

..... Καθόλου δὲ πρόδηλον ἐκεῖνο ὅτι εἰ τις χωρὶς γνώμης τοῦ Μητροπολίτου γένοιτο Ἐπίσκοπος, τὸν τοιοῦτον ἡ μεγάλη Σύνοδος ὥρισε μὴ δεῖν εἶναι Ἐπίσκοπον.

Ἑ ρ μ η ν ε ἰ α

..... Ἐπειδὴ δὲ τὸ μεγαλύτερον καὶ κυριώτερον πάντων τῶν ἐκκλησιαστικῶν εἶναι ἡ χειροτονία, διὰ τοῦτο ἀκολούθως ἐπιφέρει ὁ Κανὼν, ὅτι ὅποιος ἤθελε γένῃ Ἐπίσκοπος χωρὶς τὴν γνώμην τοῦ ἐδικοῦ του Μητροπολίτου, ὡς ὥρισε ἡ μεγάλη Σύνοδος αὕτη, ὁ τοιοῦτος νὰ μὴ εἶναι Ἐπίσκοπος. (διότι, ἂν πάλι τὸ πλῆθος τῶν Ἐπισκόπων ἐψήφισε τὸν Ἐπίσκοπον, ἢ ἐπικύρωσις ὁμῶς τῆς ψήφου ἔπρεπε νὰ γένῃ ἀπὸ τὸν Μητροπολίτην, καὶ ὅποιον ἐκεῖνος ἐδοκίμαζεν, ἔπρεπε νὰ γένῃ Ἐπίσκοπος καὶ ὥρα τὴν ὑπόσημ. τοῦ δ'. Κανόνος τῆς παρούσης α'). (1. Πηδάλιον σελ. 129).

ΚΑΝΩΝ ΛΔ'. (τῶν ἁγ. Ἀποστόλων).

Τοὺς Ἐπισκόπους ἐκάστου ἔθνους, εἰδέναι χρὴ τὸν ἐν αὐτοῖς πρῶτον, καὶ ἡγεῖσθαι αὐτὸν ὡς κεφαλὴν, καὶ μηδὲν τι πράττειν περιττὸν ἄνευ τῆς ἐκείνου γνώμης· μόνα δὲ πράττειν ἕκαστον, ὅσα τῇ αὐτοῦ παρρησίᾳ ἐπιβόλλει, καὶ ταῖς ὑπ' αὐτὴν χώραις.....

Ἑ ρ μ η ν ε ἰ α

Ὁ παρὼν Κανὼν διορίζει, ὅτι ὅλοι οἱ Ἐπίσκοποι τῆς κάθε ἐπαρχίας πρέπει νὰ γνωρίζουν ἐκεῖνον, ὅπου εἶναι πρῶτος ἀνάμεσα εἰς αὐτοὺς, ἦτοι τὸν Μητροπολίτην καὶ νὰ νομίζουν αὐτὸν ὡς κεφαλὴν ἰδικῆς τῶν, καὶ χωρὶς τὴν αὐτοῦ γνώμην νὰ μὴ κάμνουν οὐκ ἐκείνου πρᾶγμα περιττὸν· ὅπου δὲν ἀνήκει δηλαδὴ εἰς τὰς ἐνορίας τῶν Ἐπισκόπων τοὺς, ἀλλ' ὑπερβαῖνον αὐτάς, ἀποθλέπει εἰς τὴν κοινὴν ὅλης τῆς ἐπαρχίας κατάστασιν· καθὼς, λόγου χάριν, εἶναι τὰ περὶ δογματῶν ζητήματα, αἱ οἰκονομίαι καὶ διορθώσεις τῶν κοινῶν ασφαμάτων, αἱ καταστάσεις καὶ χειροτονία Ἀρχιερέων, καὶ ἄλλα παρόμοια.....

(1. Πηδάλιον σελ. 36).

ΚΑΝΩΝ ΙΘ'. (τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ τοπ. Συνόδου.)

Ἐπίσκοπον μὴ χειροτονεῖσθαι δίχα Συνόδου καὶ παρουσίας τοῦ ἐν τῇ Μητροπόλει τῆς ἐπαρχίας. Τοῦτο δὲ παρόντος ἐξάπαντος, θέλτιον μὲν συνεῖναι αὐτῷ πάντας τοὺς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ συλλειτουργοὺς, καὶ προσήκει δι' ἐπιστολῆς τὸν ἐν τῇ Μητροπόλει συγκαλεῖν. Καὶ εἰς μὲν ἀπαντοῖεν οἱ πάντες, θέλτιον, εἰ δὲ δυσχερές εἴη τοῦτο, τοὺς γε πλείους ἐξάπαντος παρεῖναι δεῖ, ἢ διὰ γραμμάτων ὁμοψήφους γενέσθαι, καὶ οὕτω μετὰ τῆς τῶν πλειόνων, ἦτοι παρουσίας ἢ ψήφου γίνεσθαι τὴν κατάστασιν. Εἰ δὲ ἄλλως παρὰ τὰ ὁρισμένα γίνωιτο, μηδὲν ἰσχύειν τὴν χειροτονίαν. Εἰ δὲ κατὰ τὸν ὁρισμένον Κανὼνα γίνωιτο ἡ κατάστασις, ἀντιλέγοιεν δὲ τινες δι' οἰκείαν φιλονικίαν, κρατεῖν τὴν τῶν πλειόνων ψήφον. (1. Πηδάλιον σελ. 416).

ΚΑΝΩΝ ΙΓ'. (τῆς ἐν Καθαργένῃ τοπ. Συνόδου.)

Πολλοὶ Ἐπίσκοποι συναχθέντες, Ἐπίσκοπον χειροτονήσουσιν. Εἰ δὲ ἀνάγκη γένηται, τρεῖς Ἐπίσκοποι, ἐν οἵσιν ὅποτε ἂν ᾖσι τόπῳ, τῷ τοῦ πρωτεύοντος παραγγέλματι, χειροτονήσουσι τὸν Ἐπίσκοπον.

Ἑ ρ μ η ν ε ἰ α

Τόσον ἡ ψήφος, ὅσον καὶ ἡ διὰ τῶν εὐχῶν ἱεροτελεστία τοῦ Ἀρχιερέως πρέπει νὰ γίνεται ἀπὸ πολλοὺς Ἀρχιερεῖς, κατὰ τὸν παρόντα Κανὼνα. Ἄν δὲ ὑπὸ ἀνάγκης καὶ δυσκολίας τινός δὲν δύνανται πολλοὶ νὰ συναχθοῦν, τρεῖς ὁμῶς Ἀρχιερεῖς πρέπει νὰ ψηφίζουν καὶ χειροτονοῦν τὸν μέλλοντα ἀρχιερατεῦσαι, μὲ τὴν παραγγελίαν καὶ τὴν γνώμην τοῦ τῆς ἐπαρχίας Μητροπολίτου, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπέκεινται αὐτοὶ καὶ ὁ μέλλων χειροτονηθῆναι.

(1. Πηδάλιον σελ. 470).

ΚΑΝΩΝ ΙΕ'. (τῆς ἐν Σαρδικῇ τοπ. Συνόδου.)

Ὅριζομεν ἵνα, εἰ τις Ἐπίσκοπος ἐξ ἐτέρας παρρησίας θουληθῇ ἀλλότριον ὑπηρέτην, χωρὶς τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἰδίου Ἐπισκόπου, εἰς τινα βαθμὸν καταστήσῃ, ἄκυρος καὶ ἀθέβαιος ἡ κατάστασις ἢ τοιαύτη νομίζωιτο. Εἰ τινες δὲ ὁμῶν τοῦτο ἑαυτοῖς ἐπι-

τρέπειαν, παρὰ τῶν ἀδελφῶν καὶ συνεπισκόπων καὶ ὑπομνήσκεσθαι καὶ διορθοῦσθαι ὀφείλουσιν.

Ε ρ μ η ν ε ί α

Ὅριζει ὁ παρὼν Κανὼν ὅτι, ἀνίσως κανένας Ἐπίσκοπος λάθῃ Κληρικὸν ἀπὸ ἄλλην ἐπαρχίαν, χωρὶς τὴν γνώμην τοῦ Ἐπισκόπου του, καὶ χειροτονήσῃ αὐτὸν εἰς τινὰ ἱερατικὸν βαθμὸν, ἄκυρος μὲν νὰ εἶναι ἡ τοιαύτη χειροτονία, ὃ δὲ τοῦτον χειροτονήσας νὰ ἐλέγχεται περὶ τούτου, καὶ νὰ διορθώνεται ἀπὸ τοὺς ἄλλους Συνεπισκόπους. «Ὅρα καὶ τὸν ιε' Ἀποστολικόν. (Ι. Πηδάλιον σελ. 458).

Ἐκ τῶν παρατεθέντων Ἀποστολικῶν καὶ Συνοδικῶν ἱερῶν κανόνων, καὶ πλείστον ἄλλων, οὓς διὰ συντομίαν παραλείπομεν, ἐξάγεται ἀθιάστως τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὄχι μόνον Ὑμεῖς Μακαριώτατε καὶ ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, ἀλλ' οὐδὲ Οἰκουμένηκὴ Σύνοδος θὰ ἡδύνατο νὰ θεωρήσῃ καὶ καταστήσῃ τὰς χειροτονίας αὐτὰς ἰσχυράς καὶ ἐγκύρους, ἐφ' ὅσον τὸ Πανάγιον καὶ τελεταρχικὸν Πνεῦμα ἅπας διὰ τῶν ἁγίων Πατέρων κατέστησεν αὐτὰς ἀκύρους.

Εἰς ἐπίμετρον δὲ, ὥς νὰ μὴ ἐφθάνον ὅλοι αὐταὶ αἱ παρανομίαι των, ἀπεκήρυξαν καὶ τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον καὶ τὴν ἱερὰν Σύνοδον. Ἐνόμισαν προφανῶς, ὅτι διὰ τῆς ἀποκηρύξεως των θὰ ἐλάφρυνον τὴν ἐνοχὴν των. Πόσον ὁμως ἡπατήθησαν, διότι διὰ τῆς δευτέρας αὐτῆς ἐγκληματικῆς των ἐνεργείας, φοβεροτέρας καθ' ἑαυτῶν ἐπέσυραν κυρώσεις, διὰ σωρεῖαν παράθᾶσεων καὶ ἄλλων ἱερῶν Κανόνων. Καὶ τοῦτο διότι αὕτη ἐγένετο μετὰ τὸ πέρας τῶν παρανομῶν χειροτονιῶν, ὅπερ σημαίνει, ὅτι καθ' ὃν χρόνον διέπραττον αὐτὰς ἐτέλουν εἰσέτι ἐν τῇ ὑποταγῇ καὶ τῇ δικαιοδοσίᾳ τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, ὁπότε ὅλοι οἱ θεοὶ καὶ ἱεροὶ Κανόνες, οἱ εἰς ἀκύρωση καταδικάζοντες τὰς χειροτονίας αὐτὰς ἰσχυροὶ. Καθὼς ἐπίσης εἶχον κανονικὴν τὴν σχέσιν καὶ ἀναφορὰν των πρὸς τὸν οἰκείον Ἐπίσκοπον καὶ δὲν ἦσαν ἀνεξάρτητοι, οὔτε ἀνήκον εἰς ἐπίσκοπὸς τῶν πραξικοματιῶν Ἐπισκόπων Ἀντωνίου καὶ Καλλίστου, πλην τοῦ ἐνὸς καὶ μόνου, ὥστε νὰ μὴ ἐμπέσουν εἰς τοὺς θεοὺς καὶ ἱεροὺς Κανόνες. Τὴν ἀποκήρυξιν τὴν ἔκαμον ὅταν πλέον διέπραξαν τὰς παράνομίας των, καὶ μάλιστα ὅταν τηλεφωνικῶς καὶ διὰ προσώπων ζητήσαντες τὴν ἀναγνώρισιν των ἀπεπέμφθησαν. (Καὶ αὐτὰ μὲν ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀκυρότητα τῶν χειροτονιῶν).

Ἡ ἀποκήρυξις καὶ ἀποστασία, αὕτη καθ' ἑαυτὴ, συνεπάγεται καθαιρέσιν εἰς τοὺς δύο πραξικοπηματίας Ἐπισκόπους ἐκ τῆς Ἀρχιερωσύνης, καὶ εἰς τοὺς ὀκτὼ Ἀρχιμανδρίτας ἐκ τῆς Ἱερωσύνης, διὸτι Ἀρχιερωσύνην δὲν ἔλαβον, καὶ οὐκ ἂν λάθοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος». Οἱ θεοὶ καὶ ἱεροὶ Κανόνες εἶναι σαφεῖς καὶ κατηγορηματικοί. Μόνο εἰς περίπτωσιν αἰρέσεως καὶ κακοδοξίας τὴν ὁποίαν θὰ ἐκήρυττον «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» ὁ Μακαριώτατος καὶ ἡ ἱερὰ Σύνοδος, τότε, καὶ μόνο τότε θὰ εἶχον τὸ δικαίωμα ἀκόμη καὶ τὸ καθῆκον νὰ προβοῦν εἰς ἀποκήρυξιν, ἄλλως ἂν διοιονόηποτε ἄλλο παράπτωμα ἀκόμη καὶ «διὰ πορνείαν, ἱερωσύλιαν κ. ἄ.», ὅπως χαρακτηριστικὰ οἱ ἱε-

ροὶ Κανόνες ἀποφαίνεται, ἤθελον προβῇ εἰς ἀποκήρυξιν πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως καὶ καταδίκης, ὅχι μόνον τῇ καθαιρέσει ὑποβάλλονται, ἀλλὰ καὶ τῷ ἀναθεματι ἀποπέμπονται. Ἴδου καὶ τινες ἐκ τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων:

ΚΑΝΩΝ ΙΓ'. (τῆς α'. καὶ θ'. λεγομένης Συνόδου).

.... Ἡ ἁγία Σύνοδος ὥρισε τοῦ λοιποῦ, ἵνα, εἴτε Πρεσβύτερος, εἴτε Διάκονος, ὡς δὴθεν ἐπὶ ἐγκλήμασι τοῦ οἰκείου κατεγνώκως Ἐπισκόπου, πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως καὶ ἐξετάσεως, καὶ τῆς ἐπ' αὐτῇ τελείας κατακρίσεως ἀποστήναι τολμήσῃ τῆς αὐτοῦ κοινωνίας, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν ταῖς ἱεραῖς τῶν λειτουργιῶν εὐχαίς, κατὰ τὸ παραδεδομένον τῇ Ἐκκλησίᾳ μὴ ἀναφέρειν, τοῦτον ὑποκεῖσθαι καθαιρέσει, καὶ πάσης ἱερατικῆς ἀποστερεῖσθαι τιμῆς. Ὁ γὰρ ἐν Πρεσβυτέρου τάξει τεταγμένος, καὶ τῶν Μητροπολιτῶν ἀρπάζων τὴν κρίσιν, καὶ πρὸ κρίσεως αὐτὸς κατακρίνων, ὅσον τὸ ἐπ' αὐτῷ τὸν οἰκείον πατέρα καὶ Ἐπίσκοπον, οὗτος οὐδὲ τῆς τοῦ Πρεσβυτέρου ἐστὶν ἄξιος τῆς τιμῆς ἢ ὀνομασίας. Οἱ δὲ τούτῳ συνεπόμενοι, εἰ μὲν τῶν ἱερωμένων εἶεν τινες, καὶ αὐτοὶ τῆς οἰκείας τιμῆς ἐκπιπτέωσαν, εἰ δὲ Μοναχοί, ἢ λαϊκοί, ἀφορίζεσθωσαν παντελῶς τῆς Ἐκκλησίας, μέχρις ἂν τὴν πρὸς τοὺς σχισματικούς συνάφειαν διαπτύσαντες, πρὸς τὸν οἰκείον ἐπιστραφεῖεν Ἐπίσκοπον.

Ε ρ μ η ν ε ί α

Τόσον μὲ τοὺς αἰρετικούς, ὅσον καὶ μὲ τοὺς σχισματικούς, ἐπιχειρεῖ ὁ διάβολος νὰ διαμερίσῃ τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἥτοι τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο ὁ παρὼν Κανὼν διορίζει, ὅτι ὁποῖος Πρεσβύτερος, ἢ Διάκονος χωρισθοῦν ἀπὸ τὴν συγκοινωνίαν τοῦ Ἐπισκόπου των, καὶ τὸ ὄνομα του δὲν μνημονεύουσιν καὶ τὸ σύνηθες, προτοῦ νὰ ἐξετάσῃ ἡ Σύνοδος τὰ ἐγκλήματά του, καὶ νὰ τὸν καταδικάσῃ· οἱ τοὶ μὲν νὰ καθαιρώνται, ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἄξιοι νὰ ἔχουν τὸ ὄνομα τοῦ Πρεσβυτέρου καὶ Διακόνου, οἱ τὸν κατὰ πνεῦμα πατέρα αὐτῶν Ἐπίσκοπον κατακρίνοντες, καὶ τὴν κρίσιν τῶν Μητροπολιτῶν προασπίζοντες· οἱ Μητροπολίται γὰρ καὶ ὄχι οἱ Κληρικοὶ κρίνουσι τοὺς Ἐπισκόπους· οἱ δὲ συνακολουθοῦντες μὲ τοὺς τοιοῦτους ἀποστάτας, Πρεσβυτέρους καὶ διακόνους, εἰ μὲν εἶναι ἱερωμένοι, ὡς καθαιρώνται, εἰ δὲ Μοναχοὶ καὶ λαϊκοί, ὡς ἀφορίζονται, ὅχι μόνον ἀπὸ τὰ θεία Μυστήρια, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, ἕως ὅτου μισήσουν αὐτοὺς, καὶ ἐνωθοῦν μὲ τὸν ἰδικὸν τοὺς Ἐπίσκοπον. «Ὅρα καὶ τὸν λα'. Ἀποστ. (Ι. Πηδάλιον σελ. 357).

ΚΑΝΩΝ ΙΔ'. τῆς αὐτῆς α' καὶ θ'. Λεγομ. Συνόδου.

Εἰ τις Ἐπίσκοπος, ἐγκλήματος πρόφασιν ποιούμενος κατὰ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως ἀποστήσῃ ἑαυτὸν τῆς πρὸς αὐτὸν κοινωνίας, καὶ μὴ ἀναφέρειν τὸ ὄνομα αὐτοῦ, κατὰ τὸ εἰρησμένον ἐν τῇ θείᾳ μυσταγωγίᾳ τοῦτον ὥρισεν ἡ ἁγία Σύνοδος καθηρημένον εἶναι, εἰ μόνον ἀποστάς τοῦ

οἰκείου Μητροπολίτου, σχίσμα ποιήσοι· δεῖ γάρ ἔκαστον τὰ οἰκεία μέτρα γινώσκειν, καὶ μήτε τὸν Πρεσβύτερον καταφρονεῖν τοῦ ἰδίου Ἐπισκόπου, μήτε τὸν Ἐπίσκοπον τοῦ ἰδίου Μητροπολίτου.

Ἑ ρ μ η ν ε ῖ α

Παρομοίως μὲ τὸν ἀνωτέρω Κανόνα καθαιρεῖ καὶ ὁ παρὼν Κανὼν τοὺς Ἐπισκόπους ἐκείνους, ὅπου χωρισθὺν ἀπὸ τὴν ἐπικοινωνίαν τοῦ Μητροπολίτου των, καὶ τὸ ὄνομά του δὲν μνημονεύουν κατὰ τὸ σύνηθες· διότι οὔτε ὁ Πρεσβύτερος πρέπει νὰ καταφρονῇ τὸν Ἐπίσκοπον του, οὔτε ὁ Ἐπίσκοπος τὸν Μητροπολίτην του. (Ἱ. Πηδάλιον σελ. 358).

ΚΑΝΩΝ ΙΕ'. (τῆς αὐτῆς α' καὶ β' Λεγομ. Συνόδου)

Τὰ ορισθέντα περὶ Πρεσβυτέρων καὶ Ἐπισκόπων καὶ Μητροπολιτῶν, πολλῶ μᾶλλον ἐπὶ Πατριαρχῶν ἀρμόζει. Ὡστε εἰ τις Πρεσβύτερος, ἢ Ἐπίσκοπος, ἢ Μητροπολίτης τολμήσῃ ἀποστήναι τῆς πρὸς τὸν οἰκεῖον Πατριάρχην κοινωνίας, καὶ μὴ ἀναφέρει τὸ ὄνομά του, κατὰ τὸ ὀρισμένον καὶ τεταγμένον, ἐν τῇ θείᾳ Μυσταγωγίᾳ, ἀλλὰ πρὸ ἐμφανέας συνοδικῆς καὶ τελείας αὐτοῦ κατακρίσεως, σχίσμα ποιήσοι· τοῦτον ὥρισεν ἡ ἁγία Σύνοδος πάσης ἱερατείας παντελῶς ἀλλότριον εἶναι, εἰ μόνον ἐλεγχεῖται τοῦτο παρανομήσας. Καὶ ταῦτα μὲν ἐσφράγισται τε καὶ ὥριστα περὶ τῶν προφάσει τινῶν ἐγκλημάτων τῶν οἰκείων ἀφισταμένων πρεσβυτέρων, καὶ σχίσμα ποιούντων, καὶ τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας διασπώντων. Οἱ γὰρ δι' ἄρεσιν τινα παρὰ τῶν ἁγίων Συνόδων, ἢ Πατέρων, κατεγνωσμένην, τῆς πρὸς τὸν πρόεδρον κοινωνίας ἑαυτοὺς διαστέλλοντες, ἐκείνου δηλονότι τὴν αἵρεσιν δημοσίᾳ κηρύττοντες, καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ' Ἐκκλησίας διδάσκοντας, οἱ τοιοῦτοι οὐ μόνον τῇ κανονικῇ ἐπιτιμῇ οὐχ ὑπόκεινται πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως ἑαυτοὺς τῆς πρὸς τὸν καλούμενον Ἐπίσκοπον κοινωνίας ἀπειχιζόντες, ἀλλὰ καὶ τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς ὀρθοδόξοις ἀξιοθήσονται. Οὐ γὰρ Ἐπισκόπων, ἀλλὰ ψευδεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν, καὶ οὐ σχίσματι τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον, ἀλλὰ σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ῥύσασθαι.

Ἑ ρ μ η ν ε ῖ α

Ἐκεῖνα ὅπου οἱ ἀνωτέρω Κανόνες ἐδιώρισαν περὶ Ἐπισκόπων καὶ Μητροπολιτῶν, τὰ αὐτὰ διορίζει, καὶ πολλῶ μᾶλλον, ὁ παρὼν Κανὼν, περὶ Πατριαρχῶν, λέγων· ὅτι, ὅς τις Πρεσβύτερος, ἢ Ἐπίσκοπος, ἢ Μητροπολίτης ἤθελε χωρισθῇ ἀπὸ τὴν συγκοινωνίαν τοῦ Πατριάρχου αὐτοῦ, καὶ δὲν μνημονεύῃ τὸ ὄνομα αὐτοῦ κατὰ τὸ σύνηθες (ὁ Μητροπολίτης δηλ. μόνον· ἔ γάρ Πρεσβύτερος τοῦ Ἐπισκόπου του τὸ ὄνομα μνημονεύει, ὁ δὲ Ἐπίσκοπος τοῦ Μητροπολίτου του) πρὸ τοῦ νὰ φανερώσουν τὰ κατὰ τοῦ Πατριάρχου αὐτῶν εἰς τὴν Σύνοδον, καὶ παρὰ τῆς Συνόδου αὐτὸς νὰ κατακριθῇ· οὗτοι λέγω πάντες νὰ καθαίρωνται παντελῶς, οἱ μὲν Ἐπίσκοποι καὶ Μητροπολίται, πάσης Ἀρ-

χιερατικῆς ἐνεργείας, οἱ δὲ Πρεσβύτεροι πάσης ἱερατικῆς. Πλὴν ταῦτα μὲν νὰ γίνονται, ἐὰν διὰ ἐγκλήματα τινα, πορνείαν θετέον, ἱεροσυλίαν καὶ ἄλλα, χωρίζονται οἱ Πρεσβύτεροι ἀπὸ τοὺς Ἐπισκόπους των, καὶ οἱ Μητροπολίται ἀπὸ τοὺς Πατριάρχας των, καὶ οἱ ῥηθέντες πρόεδροι εἶναι αἰρετικοί, καὶ τὴν αἵρεσιν αὐτῶν κηρύττουσι παρρησίᾳ, καὶ διὰ τοῦτο χωρίζονται οἱ εἰς αὐτοὺς ὑποκείμενοι, καὶ πρὸ τοῦ νὰ γένῃ ἀκόμῃ συνοδικὴ ἢ κρίσις περὶ τῆς αἵρέσεως ταύτης, οἱ χωριζόμενοι αὐτοί, ὅχι μόνον διὰ τὸν χωρισμὸν δὲν καταδικάζονται, ἀλλὰ καὶ τιμῆς τῆς πρεπούσης, ὡς ὀρθόδοξοι, εἶναι ἄξιοι, ἐπειδὴ, ὅχι σχίσμα ἐπροξένησαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μετ' ὃν χωρισμὸν αὐτὸν, ἀλλὰ μᾶλλον ἡλευθέρωσαν τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τοῦ σχίσματος καὶ τὴν αἵρεσιν τῶν ψευδεπισκόπων αὐτῶν. (Ἱ. Πηδάλ. σελ. 358).

ΚΑΝΩΝ ΛΑ'. (τῶν ἁγίων Ἀποστόλων).

«Εἰ τις Πρεσβύτερος, καταφρονήσας τοῦ ἰδίου Ἐπισκόπου, χωρὶς συναγάγει, καὶ θυσιαστήριον ἔτερον πῆξει, μηδὲν κατεγνωκὼς τοῦ Ἐπισκόπου ἐν εὐσεβείᾳ, καὶ δικαιοσύνῃ, καθαριεσθῶ, ὡς φύλαρχος. Τύραννος γὰρ ἐστὶν ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ λοιποὶ Κληρικοί, καὶ ὅσοι ἂν αὐτῷ προσθῶνται, οἱ δὲ λαϊκοὶ ἀφορίζεσθωσιν».

Σ υ μ φ ω ν ῖ α

Συμφώνως, καὶ σχεδὸν μὲ τὰς αὐτὰς λέξεις ἀναφέρει τὸν Ἀποστολικόν, καὶ ὁ ε'. τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ, τοῦτο μόνον προσπιθεῖς, ὅτι, ἐὰν οἱ παρασυνάγωγοι αὐτοὶ ἱερωμένοι μετὰ τὴν καθαίρεσιν των, πάλιν ταράττωσι τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ σωφρονίζονται μετὰ παιδείαν ἐξωτερικὴν (περὶ ἧς ὅρα τὴν α' ὑποσ. τοῦ κζ'. Ἀποστολικού). καὶ ὁ ιη'. τῆς δ' καὶ λδ' τῆς στ' καθαίρουσι τοὺς Κληρικοὺς ὅπου κάμουν συνωμοσίαν, καὶ φατρίαν κατὰ τοῦ Ἐπισκόπου των, καὶ τῶν συγκληρικῶν αὐτῶν. Ὁ δὲ στ' καθαιρεῖ τοὺς θραπτίζοντας, ἢ λειτουργοῦντας εἰς εὐκτηρίους οἴκους, παρὰ γνώμην τοῦ Ἐπισκόπου των. Ὅρα καὶ τὸν ξβ' τῆς ἐν Κασσαργένῃ. Οὐ μόνον δὲ οὗτος, ἀλλὰ καὶ ὁ ιγ' τῆς πρωτοδευτέρας Κανῶν, καθαιρεῖ τὸν Πρεσβύτερον καὶ Διάκονον ἐκείνον, ὅπου διὰ κάποια ἐγκλήματα τοῦ Ἐπισκόπου του, ἤθελε χωρισθῇ ἀπὸ τὴν κοινωνίαν αὐτοῦ, καὶ τὸ ὄνομά του δὲν ἤθελε ἀναφέρει, κατὰ τὸ σύνηθες, ἐν ταῖς ἱεραῖς τελεταῖς, πρὸ τοῦ νὰ γένῃ περὶ τῶν ἐγκλημάτων αὐτοῦ συνοδικὴ ἐξέτασις. Ὁμοίως καὶ ὁ Ἐπίσκοπος καθαίρεται, ἐὰν κατὰ τοῦ ἰδίου Μητροπολίτου τολμήσῃ τοιοῦτόν τι, κατὰ τὸν ιδ' τῆς αὐτῆς α' καὶ β'. Καὶ Μητροπολίτης ὡσαύτως καθαίρεται, ἐὰν χωρίσῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀπὸ τὴν κοινωνίαν τοῦ οἰκείου Πατριάρχου κατὰ τὸν ιε' τῆς αὐτῆς. Κατὰ δὲ τὸν στ' τῆς ἐν Γάγγρα, καὶ ι' καὶ ια' τῆς Κασσαργένῃς οἱ ἀπὸ τοῦ Ἐπισκόπου αὐτῶν χωρισθέντες Πρεσβύτεροι, ὅχι μόνον καθαίρονται, ἀλλὰ καὶ τῷ ἀναθέματι ὑποβάλλονται. Ταῦτα ἐρρέθησαν διὰ ἐκείνους ὅπου χωρίζοντο ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπόν τους διὰ πρόφασιν ἐγκλημάτων τινῶν. (Ἱ. Πηδάλ. σελ. 34).

Ἐν δὲ τῇ ὑποσημειώσει τοῦ αὐτοῦ Ἀποστολικοῦ Κανόνος ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς τοῦ ἁγίου Χρυσόστομου: «Λέγει δὲ ὁ θεῖος Χρυσόστομος (εἰς τὴν ια' ὁμιλίαν πρὸς Ἐφεσίους), ὅτι εἶπεν ἕνας ἅγιος ἄνθρωπος, πῶς, οὐδὲ αἷμα μαρτυρίου ἡμπορεῖ νὰ ἐξαλείψῃ τὴν ἁμαρτίαν τοῦ χωρισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς διαιρέσεως, καὶ τὸ νὰ σχίσῃ τινὰς τὴν Ἐκκλησίαν εἶναι χειρότερον κακόν, ἀπὸ τὸ νὰ πέσῃ εἰς αἵρεσιν. Ἰράφει δὲ καὶ Διονύσιος ὁ Ἀλεξανδρεὺς καὶ ὁμολογητὴς ἐν τῇ πρὸς Ναυάτον Ἐπισκοπικῇ ἐπιστολῇ, ὅτι πρέπει νὰ πάθῃ τινὰς, ὅ,τι κακόν καὶ ἂν εἶναι μόνον νὰ μὴ σχίσῃ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὅτι εἶναι ἐνδοξότερον τὸ μαρτύριον, ὅπου ἤθελεν ὑπομείνῃ τινὰς, διὰ νὰ μὴ σχίσῃ τὴν Ἐκκλησίαν, παρὰ τὸ μαρτύριον ὅπου ἤθελεν ὑπομείνῃ διὰ νὰ μὴ εἰδωλολατρήσῃ, ἐπειδὴ εἰς μὲν τὸ ὑπὲρ τοῦ μὴ εἰδωλολατρήσαι μαρτύριον, διὰ τὴν ὠφέλειαν τῆς ἰδικῆς του ψυχῆς μαρτυρεῖ· εἰς δὲ τὸ μὴ σχίσαι τὴν Ἐκκλησίαν, διὰ τὴν ὠφέλειαν καὶ ἑνώσιν ὅλης τῆς Ἐκκλησίας μαρτυρεῖ».

Ποῦ λοιπὸν ἐστήριξαν τὸ σχίσμα των; Ἐπεσαν εἰς αἵρεσιν, ἡ ἱερὰ Σύνοδος καὶ ὁ Μακαριώτατος, τὴν ὁποίαν «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐκήρυττον, διὰ νὰ δημιουργήσουν σχίσμα; Ὁχι θέσθαι, διότι αὐτὸ οὔτε καὶ οἱ ἴδιοι τολμοῦν νὰ τὸ εἴπουν. Τὶ ἐμεσολάβησε λοιπὸν; Αἱ διαβεβλημέναι ἐπισκοπικαὶ χειροτονίαι, τὰς ὁποίας συνεχῶς προβάλλουν ὡς ἐπιχείρημα, διὰ νὰ δικαιώσουν τὰς παρὰ νόμους ἰδικὰς των; Ἄλλ' εἶναι γεγονός, ὅτι πρὶν κἂν αποφασίσουν, ὁ Μακαριώτατος καὶ ἡ ἱερὰ Σύνοδος, νὰ χειροτονήσουν, οἱ πραξικοπηματῆται εἶχον ἤδη χειροτονήσῃ τὰ «ἀστέρια τῆς ὀρθοδοξίας» τους. Πῶς λοιπὸν, ἐγνωρίζον, ἔαν, καὶ ποίους θὰ ἐχειροτόνουν;

Ἐπειδὴ ὅμως, ἅμα τῇ ἀποστασίᾳ των ἀνέλαβον ἐκστρατεῖαν κατασυκοφαντήσεως, καὶ κατὰ κόρον κατ' ἴδιαν καὶ ἐπ' Ἐκκλησίας, μεταξὺ ἄλλων, προβάλλουν καὶ τὸ σαθρόν καὶ τὸ γελοῖον αὐτὸ ἐπιχείρημα, ὅτι προέβησαν εἰς τὰς παρὰ νόμους χειροτονίας ἐξ αἰτίας τῶν «διαβεβλημένων» χειροτονιῶν τοῦ Μακαριωτάτου, διὰ νὰ ἐντυπωσιάσουν τοὺς ἀκρατοῦς των καὶ τοὺς καταστήσουν συναποστάτας των εὐρισκόμεθα εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ ὑπεθυμίσωμεν εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ ... «ἀστέρια τῆς ὀρθοδοξίας», τὸν πραξικοματῆτῃ Ἡγούμενῳ τῆς Χασιάς, ὅτι κάποτε ἐφιστοῦσε τὴν προσοχὴν εἰς Ἀρχιερεῖς τῆς ἱ. Συνόδου μας νὰ προσέξουν διὰ τὸν ... δεῖνα (ἐὰν χρειασθῇ καὶ μᾶς προκαλέσουν θὰ τὸν ἀποκαλύψωμεν), νὰ μὴ χειροτονήσουν Δεσπότη, διότι ἔχει φοβερά καὶ ἀδιάσειστα ἐπιβαρυντικὰ στοιχεῖα, καθαιρετικὰ εἰς θάρος του. Τώρα ὅμως, τὸν ἐχειροτόνησαν Δεσπότη οἱ ἴδιοι καὶ εἶναι καὶ αὐτός, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι, ἀστέρι τῆς ὀρθοδοξίας. Φαίνεται τὸ πραξικόπημα καὶ ἡ ἀποστασία ἐξιλέωσαν τὰ ἁμαρτήματα...

Ἄς μὴ μᾶς ὁμιλοῦν λοιπὸν διὰ ἡθικὴν, καὶ πρὸ παντὸς ὁ Μεγαρίδης Ἀντώνιος, διότι τὴν περίπτωσιν, τοῦλάχιστον τοῦ γνωστοῦ Μοναχοῦ, ποὺ ἐχειροτόνησε ἱερέα, παρὰ τὰς διαμαρτυρίας τοῦ ἐξομολόγου του καὶ δύο Ἀρχιεραίων πρὶν ἀκόμη χειροτονηθῇ, εἶναι γνωστὴ εἰς τοὺς περισσώτερους ἐξ αὐτῶν, καὶ ἰδίως, εἰς τοὺς Ἀρχιμ. Καλλιόπιον καὶ Γερμανόν. Καὶ αὐτὴ ἡ περίπτωσις, ἐὰν χρειασθῇ καὶ μᾶς προκαλέσουν θὰ

τὴν ἀποκαλύψωμεν δημοσίᾳ, ἀκόμη καὶ τὴν ἐπιδοθεῖσαν εἰς ὅλους τοὺς Ἀρχιερεῖς τρισέλιδον ἀναφορὰν μὲ ὅλα τὰ ἐπιβαρυντικὰ στοιχεῖα διὰ τὴν ἐν λόγῳ χειροτονίαν, καὶ εἰς τὸν ἴδιον τὸν Μεγαρίδην Ἀντώνιον, ὁ ὁποῖος μετὰ τὸ πραξικόπημά του τόσο πολὺ ἠθικολογεῖ καὶ κόπτεται διὰ τὰς δῆθεν διαβεβλημέναις χειροτονίαις. Ἐάν λοιπὸν τὰ φωτεινὰ αὐτὰ ἀστέρια τῆς ὀρθοδοξίας, ὅπως αὐτοαποκαλοῦνται, ἐνδιαφέρονται πράγματι διὰ τὴν καθάρσιν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ χάριν αὐτῆς δῆθεν ἐγκλημάτισαν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας δημιουργήσαντες ἐν αὐτῇ σχίσμα, θὰ ἔπρεπε νὰ ἀρχίσουν πρῶτα ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν τους.

Πάντως, ἕως τῶρα ὁ Σεβ. Ἀντώνιος, ὅστις πολλὰκις ἔκαμε ζήτημα καὶ ἐν Συνόδῳ, καὶ ἐκτὸς διὰ χειροτονίας πολλὰς, διὰ νὰ καταρτισθῇ πλήρης ἱερὰ Σύνοδος, καὶ μάλιστα θάσῃ (κάποιου ἐγγράφου του) ἐπρότεινε νὰ χειροτονηθῶν δι' ὅλας, ἢ τουλάχιστον διὰ τὰς περισσότερας ἐπισκοπὰς διὰ τὴν Ἑλλάδα, περισσότερους ἀπὸ 35 ἐπισκόπους, δὲν εἶχεν ὑπόψιν του, καὶ δὲν προσέβαλε κωλύματα διὰ κανένα ὑποψήφιο. Τώρα, πῶς θρέθησαν τόσο διαβεβλημένοι, κατ' αὐτόν, ἀπορίας ἄξιον! Βαθύτερα πάντως ἔρευνα ἀποκαλύπτει περιτράνω, ὅτι ὅλα αἱ αἰτιολογίαι των διὰ τὴν ἀνταρσίαν καὶ τὸ σχίσμα εἶναι «λόγοι πονηρίας τοῦ προφασίζεσθαι προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις». Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη παραδεχόμεθα ὅτι ὑπάρχουν οἱ «διαβεβλημένοι», ποῦ εὗρηκαν τὸ δικαίωμα νὰ διαιρέσουν καὶ νὰ σχίσουν τὴν Ἐκκλησίαν. Οἱ θεοὶ καὶ ἱεροὶ Κανόνες, ὅπως οἱ διαλαμβανόμενοι εἰς τὸ ἀνά χεῖρας, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπιτρέπουν ἀποστασίαν καὶ σχίσμα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ παρὰ τὸς λόγους αἵρεσεως καὶ κακοδοξίας. Ἀκόμη οὔτε καὶ διὰ ἐγκλήματα καὶ ἁμαρτήματα μεγάλα «παρνεῖαν θετὸν, ἱερωσύλιον καὶ ἄλλα» των, ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος διέλυσε τὴν ἱερὰ Σύνοδο, νες, ἐπιτρέπεται νὰ ἀποσχισθῇ κανεὶς τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκτὸς θέσθαι ἔαν διὰ τὰ ... «ἀστέρια τῆς ὀρθοδοξίας» δὲν ἰσχύουν οἱ ἱεροὶ Κανόνες, ἢ ἔχουν δικαίους τους.

Προβάλλουν διαρκῶς, καὶ ἕνα ἄλλο ἐπιχείρημα των, ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος διέλυσε τὴν ἱερὰ Σύνοδο, καὶ ἀπὸ τοὺς ἑνδεκα Ἀρχιερεῖς ἔχει μαζὶ του μόνον τοὺς Σεβασμ. Γερόντιον καὶ Καλλίνικον. Ἄς ἰδοῦμε ὅμως ποῖοι εἶναι οἱ λεγόμενοι ἑνδεκα: 1) ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, 2) οἱ σεβασμιώτατοι Πειραιῶς Γερόντιος 3) Φθιώτιδος καὶ θαυμακοῦ Καλλίνικος 4) Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας Παΐσιος 5) Μόντρελ Ἀκάκιος 6) Ἀστορίας Πέτρος, 7) Διαυλείας Ἀκάκιος 8) Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος 9) Κυκλάδων Γαβριὴλ 10) Κορινθίας Κόλλιστος καὶ 11) Μεγαρίδος Ἀντώνιος. Ἐξ αὐτῶν ὁ Σεβασμ. Παΐσιος ἔχει κανονικὴν σχέσιν καὶ ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ Μακαριωτάτου καὶ τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἀπεσύρθη δὲ μόνον διὰ σοβαροῦς λόγους ὑγείας. Ὁ Ἀκάκιος Μόντρεαλ ἐπίσης ἔχει κανονικὴν σχέσιν καὶ ἐπικοινωνίαν. Ὁ Πέτρος Ἀστορίας, ὡς γνωστὸν παραδεχόμενος, ὡς ἔγκυρος, τὰ Μυστήρια τῶν νεοσημερολογητῶν, κατεδικάσθη εἰς διακοπὴν τῆς πνευματικῆς ἐπικοινωνίας ὑφ' ὅλων τῶν Ἀρχιερέων. Ὁ δὲ «Διαυλείας» Ἀκάκιος, ὅστις κατετάραξε τὸν ἱερὸν Ἀγῶνα ἐπὶ τόσα ἔτη, μὲ τὰ σκάνδαλά του, ὡς καὶ ὁ συμπαράσυρθεὶς καὶ συνεργασθεὶς

μετ' αὐτοῦ Σεβασμ. Χρυσόστομος ἦσαν εἰς ἀργίαν ὥς ὅτου ἐπιστρέψουν καὶ συνεργασθοῦν κανονικά μετὰ τῆς ἱερᾶς Συνόδου. Ὁ δὲ Ἀγ. Κυκλάδων προσήλθε κανονικά στὴν Ἱ. Σύνοδο. Ἀλλωστε οἱ σεβασμ. Ἀντώνιος καὶ Κάλλιστος μετὰ τὰ δύο πρωτοπαλλήκαρ τῆς ἀποστασίας Ἀρχιεμανδρίτας Καλλιόπιον καὶ Καλλίνικον, εἰς τὴν τελευταίαν συνεδρίασιν τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς 2—1—79, μετὰ τὴν ἐπαναφορὰ τῶν ἐν ἀποστασίᾳ ἱριῶν ἀνωτέρω Ἀρχιερέων, ὕψωσαν τὴν φωνὴν τῶν προτείναντες ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ ὑποχωρήσῃ ἡ ἱερὰ Σύνοδος καὶ νὰ τοὺς δεχθῇ. Ποῦ εἶναι λοιπὸν τὸ ἔγκλημα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῆς ἱερᾶς Συνόδου; Μήπως οἱ δυο πραξικοματίαι Ἐπίσκοποι εἶχον κανένα παράπονον; Ἀπεναντίας μάλιστα ὁ μὲν Κορινθίας Κάλλιστος ἔδειχνε τόση ἐγκαρδιώτητα καὶ εὐλάβεια, πρὸ παντὸς στὸν Μακαριώτατον, ποῦ τοῦ ἔλεγε εἶσαι ὁ πατέρας μου. Ὁ δὲ Μεγαρίδος Ἀντώνιος, τὸ μόνο παράπονον ποῦ εἶχε, καὶ ἐπρόβαλλε σχεδὸν εἰς κάθε Σύνοδον ἦτο νὰ προσβοῦν ὅσον τὸ δυνατόν συντομώτερα εἰς χειροτονίας, νὰ συμπληρωθῇ πλήρης Σύνοδος διὰ νὰ καθαιρέσουν τὸν Διαυλείας Ἀκάκιον καὶ τοὺς συνεργάτας του. Τώρα θέβαια ἐάν ἐν ταῖς ταῖς κατέφυγεν εἰς τὸν ἐν λόγω Ἐπίσκοπον καὶ ἐζήτησε νὰ συνεταρισθοῦν εἰς τὴν ἀνταρσία, καὶ παρ' ἐλπίδα τοῦ ἀπεδιώχθη, ἕτερον ἐκότερον.

Εἶναι ὄντως ἀχαρακτήριστοι, καὶ δὲν γνωρίζει κανεὶς ποῖον πρῶτον νὰ συλλυπηθῇ τοὺς δύο Σεβασμωτάτους Μεγαρίδας Ἀντώνιον καὶ Κορινθίας Κάλλιστον; ἢ τοὺς δυστυχεῖς ὅκτῳ ἐραστάς τῆς «Μίτρας», οἵτινες Θεοῦ παραχωρήσῃ ἐνέπεσαν εἰς τὴν παγίδα τοῦ Ἐωσφόρου μὴ δυνάμενοι πλέον δι' οὐδενὸς τρόπου καὶ μέσου νὰ ἐξέλθουν ἐκεῖθεν; Καὶ ὅσον ἀφορᾷ διὰ τὸν πρῶτον, Σεβ. Ἀντώνιον, οὐδὲν θαυμαστὸν. Δὲν εἶναι; ἄλλωστε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ καταπατᾷ τοὺς ἱεροὺς Κανόνας, καὶ ἴσως δὲν θὰ ἦτο ὑπερβολὴ νὰ εἴπῃ κανεὶς ὅτι δι' Αὐτὸν τὸ ἱερὸν Πηδάλιον εἶναι σχε-

δὸν ἄγνωστον. Λίαν δὲ προσφυῶς ἐξ ἄλλου, γνωστὸς παλαισημερολογίτης Ἐπίσκοπος, ἔκρινε σκόπιμον νὰ τοῦ στείλῃ, ὡς ἐόρτιον δῶρον, εἰς τὴν ὀνομαστικὴν τοῦ ἐορτῆν μία πλαστικὴ μπουλτόζα.

Ὁ δὲ ἕτερος Σεβ. Κάλλιστος, ἠθέλησε νὰ ἀρπάξῃ τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον, ὡς νὰ ἔπεσεν εἰς αἵρεσιν ὁ κάτοχός του, ἢ ὡς νὰ μὴ εἶναι ὁ νόμιμος, διότι δὲν τὸν ἐψήφισε τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ὅταν ἡ ἱερὰ Σύνοδος τὸν ἐνεθρόνησεν, ἢ ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ δημοσίου υπαλλήλου, ὅστις προλαμβάνεται καὶ ἀπολύεται κατὰ βούλησιν, παρεσύρθη ὅμως ἐνδεχομένως, μὴ γνωρίζων, διὰ τὴν ἀγραμματοσύνην αὐτοῦ, τοὺς ἱεροὺς Κανόνας, ἢ καὶ μὴ ἐνθυμούμενος αὐτοὺς, διὰ τὸ γῆρας καὶ ἐκ τῆς ἐλαφρᾶς μαλακίσεως τοῦ ἐγκεφάλου, καὶ διότι, ἴσως παρακινούμενος καὶ πιεζόμενος ὑπὸ τοῦ ὑποτακτικοῦ του καὶ ὑποψηφίου τῆς «μίτρας», ἐκ τοῦ ὁποῖου καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον διευθύνεται.

Δὲν θὰ ἐπεκταθῶ νὰ περιγράψω, οὔτε τὸν χαρακτήρα, οὔτε τὰ κίνητρα τῶν ἄλλων ὅκτῳ θλιβερῶν γε νιτοάρων τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, ἐξ ὧν οἱ πλείστοι ἀνέκαθεν διεκρίνοντο διὰ τὸ αὐταρχικὸν καὶ ἀνυπότακτον εἰς τὴν σεπτὴν Ἑγείαν τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος. Εἰς ἐπὶ ταῖς ὑψηλαῖς αὐτοῦ ἐπατρεψατέ με Μακαριώτατε καὶ ἅγιοι Ἀρχιερεῖς νὰ παρατηρήσω, ὅτι οἱ ἱεροὶ Κανόνες θὰ πρέπει κάποτε νὰ ἐφαρμόζονται, ὅχι μόνον διὰ τὴν ἐπιείκειαν καὶ τὴν οἰκονομίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐπιβολὴν τῆς πειθαρχίας, ἥτις πολλάκις τὸσον εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν τιθάσευσιν τινῶν Κληρικῶν, παντὸς βαθμοῦ, διὰ νὰ μὴ θρηνηθῇ πραξικοπήματα καὶ γεγονότα, ὥσάν τὰ τελευταῖα.

Μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ
Ἐλάχιστος ἐν Ἀρχιεμανδίταις
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΛΙΑΠΠΙΔΗΣ

Κοινωνικὲς πληγὲς

Η ΕΠΑΡΑΤΗ ΛΑΣΠΟΛΟΓΙΑ

Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη κατὰρα γιὰ μιὰ κοινωνία ἀπὸ τὴν τροισκαταραμένην πρᾶξιν τῆς λασπολογίας! Δεινότερον ἀμάρτημα, δεῖγμα τρανάντατος τῆς ψυχικῆς βρωμίας καὶ κατωπερότητος τοῦ λασπολόγου. Ψυχασθητικὴ, νοσηρὰ, ἀφύσικος ἐκδήλωσις μιᾶς βορβορώδους, χυδαίας ψυχῆς, ἐχέουσας ἑλλειψιν λογικῆς καὶ στοιχειώδους ἀξιοπρεπείας.

Κατέχει τὴν πρώτην θέσιν σ' ὅλα τὰ ψυχικὰ ἐγκλήματα καὶ ἀποδεικνύει πῶς ὁ λασπολόγος δὲν ἔχει ἔχνος συνειδήσεως καὶ ἐπιγνώσεως τοῦ φοβεροῦ τῶν ἐγκλημάτων.

Οἱ ΛΑΣΠΟΛΟΓΟΙ! Εἶναι οἱ μικροψυχοὶ καὶ οὐτιδανοὶ τῆς ζωῆς. Ἡροστράται πού μετὰ τὸ πρόσχημα

τοῦ «πόνου» καὶ τοῦ «ζήλου» καὶ τοῦ «ἐνδιαφέροντος» σκοτώνουν ψυχὰς καὶ γεμίζουν τὴν κοινωνία μετὰ αἵματός νεκρῶν λασπωμένων ψυχῶν, ποὺ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι οἱ ἀνήθικοι τῆς ζωῆς, ἐν τῇ στενῇ καὶ τῇ εὐρυτέρᾳ ἐννοίᾳ, καθημερινῶς δημιουργοῦν. Οἱ ἀδέσποτοι καὶ ἀπειαστοι αὐτοὶ ἐγκληματίαι τῆς κοινωνίας, μοναδικὸν σκοπὸν τῆς ἀρρωστημένης ψυχῆς τῶν ἔχουν, μετὰ διείσφρα προσχήματα, νὰ λασπώνουν τὴν τιμὴν καὶ τὴν ὑπόληψιν τῶν ἄλλων, νοιώθοντας ἔτσι μιὰ μακάβρια ἡδονὴ ζωντανῶν βουκολάκων! Πιστεύουν, οἱ δύστυχοι, πῶς συκοφαντῶντας καὶ λερώνοντας τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν ὑπόστασιν τῶν ἄλλων, ἀξιοποιοῦν καὶ ἐξυψώνουν τὴν κορυφότητά των καὶ τὴν κατὰ φαντασίαν ἀρετὴν των καὶ τὴν ἀνύπαρκτον ἀγιότητά των. Εἶναι

— πολὺ κακῶς — οἱ σύγχρονοι Φαρισαῖοι ποὺ μὲ τὴν κουδούνᾳ τῶν κειβήλων ἀρετῶν τους, διαλαλοῦν τὴν ποῦδ βρώμικη πραγματῖα. «Οὐκ εἰμὶ ὥστερ εἰ λουτοὶ τῶν ἀνθρώπων, ἄρπαγες, ἄδικοι... ἢ καὶ ὡς οὗτος ὁ Τελώνης». Καὶ αὐτοὶ οἱ ντενεκεδένιοι παλλακαράδες, τῆς ψευτοηθικῆς παίρνουν ὕψος εἰσαγγελέως, κριτοῦ καὶ φωνάζουν: «Δὲν μπορῶ νὰ μὴν ἐλέγξω, νὰ μὴ τὸ πᾶ, νὰ μὴ τὸ φωνάξω, μὲ πνίγει τὸ δίκαιον καὶ ἡ ἀλήθεια!!!» Δύστηχοι καὶ κακότεχνοι ἡθοῖοι τῆς ζωῆς! Δὲν μάθατε περὶ τὴν ἀλήθεια γιὰ τὸν... ἑαυτὸν σας καὶ ζητᾶτε νὰ μάθατε καὶ νὰ πῆτε τὴν ἀλήθεια γιὰ τοὺς ἄλλους!!! Ἀποὺ κακόμοιροι ἀνθρώποι, δὲν εἴχατε παιετὸ «ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ», τοῖματε νὰ μιλάτε γιὰ κακῶς κείμενα ἄλλων, ὅταν μέσα σας, τριγύρω σας, στὴν οἰκογένειά σας, στὸ φιλικὸ σας περιβάλλον ἔχετε ἀφήσει νὰ καπνίζουν ἐρεῖσια ἀποσπιντικὰ...

Καὶ ἴσως πεῖ κάποιος! Μὰ γιὰ στάσου! Ἐγὼ δὲν κατακρίνω γιὰ νὰ σκοτώσω, νὰ πετροβολήσω! Ἐγὼ «πονῶ», «ἐνδιαφέρομαι», «ἀγωνίζομαι», γιὰ νὰ διορθώσω σφάλματα, ἐλαττώματα, τὰ κακῶς κείμενα στὴν κοινωνία, στὴν ἐκκλησία κ.λπ. Τὰ λέω γιὰτὶ ἀγαπῶ καὶ ἐνδιαφέρομαι! Πλαστογράφω τῆς ἀρετῆς! Λαοπλόγοι! Μπορεῖς ποτὲ νὰ ἔχῃς σπλάγχνα καὶ οἰκτιρμούς ὅταν σκοτώνῃς τὴν ψυχὴν τοῦ ἄλλου καὶ τὸν μεταβάλλῃς σὲ ἄταφον νεκρὸν; Μπορεῖ νὰ διορθωθῇ τίποτε ὅταν μέσον καὶ ὄργανον ἐνεργείας σου εἶναι ἡ καταλαλιά καὶ ἡ κατάκρισις; Ἄκου τὸν σοφόν, σοφώτατον Ἱεράρχη τῆς Ἐκκλησίας μας ἅγιον Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον τί λέει, αὐτὸς ποὺ δέχθηκε ὅσον ὀλίγοι τὴν λαοπλογίαν τῶν κακῶν συγχρόνων του. «Παύσατε τῆς τοιαύτης ἀγάπης τὸ ἔργον. Καὶ γὰρ καταλαλιά ἐστὶν ἀποκνήμα μίσους... βδέλλα παχέια κεκοιμημένη καὶ λανθάνουσα, ἀγάπης ἐκδασπανῶσα καὶ ἐξαφανίζουσα αἷμα».

Νὰ λουτὸν ἡ «ἀγάπης ὑπόκρισις» ποὺ ἀποκαλύπτεται καὶ τί ἀποτελέσματα φέρει. Δὲν μπορεῖ νὰ ἀγαπᾷ κανεὶς ὅταν προσπαθεῖ ὄχι νὰ φέρῃ σὲ μετάνοια καὶ σὲ συναίσθησιν ἀλλὰ νὰ ἀφανίσῃ μιὰ ὑπόληψιν, ἓνα ὄνομα καὶ μάλιστα πλεισιτάκις ἀπὸ μιὰ παρεξηγημένη ἐννοια ἐνδιαφέροντος καὶ πόνου».

2) Καὶ ἀποκαλύπτει τὰ πραγματικὰ αἷτια τῆς λαοπλογίας ὁ ἱερός Πατὴρ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ὁ ὑπερπερισσῶς ἀγαπήσας καὶ διδάξας τὴν ἀλήθειαν. «Βλέπομεν τὰς ἀλλήλων ἁμαρτίας οὐχ ἵνα θρηνησώμεν, ἀλλ' ἵνα ὀνειδίσωμεν, οὐχ ἵνα θεραπεύσωμεν ἀλλ' ἵνα προσπλήξωμεν — νὰ τραυματίσωμεν περισσότερον — καὶ ἀπολογίαν ἔχομεν τῶν ἡμετέρων κακῶν τὰ τῶν πλησίων τραύματα».

Ἀλλὰ ὁ λαοπλόγος μὲ τὶς συκοφαντίες του, τὶς καταλαλιές του καὶ τὰ ἀνάληγτα κτυπήματά του δὲν προσβάλλει καὶ λερώνει τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ του, τοῦ συνανθρώπου του, ἀλλὰ προσβάλλει καὶ αὐτὸ τὸ πανσεβάσιμον Ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ΓΙΑΤΙ ΠΑΙΡΝΕΙ ΤΗΝ ΘΕΣΙΝ ΤΟΤ ΘΕΟΥ, ποὺ ἔχει ΜΟΝΟΝ ΕΚΕΙΝΟΣ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΝΑ ΚΡΙΝΗ, ΝΑ ΕΛΕΓΕΗ ΚΑΙ ΣΤΗΝΕΤΙΣΗ. Ἄς ἀκούσωμεν τί λέγει ὁ ἱερός Ἀδελφός Θεὸς Ἰάκωβος: «Τὶς εἰ ὁ κρίνων ἄλλότριος οἰκέτης;» Δὲν μπορεῖ ὁ δεῦλος νὰ κρίνῃ τὸν σὺνδουλόν του, παρὰ μόνον νὰ τὸν βοηθήσῃ καὶ ἀνακουφίσῃ. Δὲν μπορεῖ ὁ συμμαθητὴς νὰ βαθμολογήσῃ τὸν συμμαθητὴν του, παρὰ μόνον φιλικὰ, καὶ συναδελφικὰ

νὰ τοῦ ὑποδείξῃ καὶ ὄχι νὰ τὸν ἐκθέσῃ. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος, στίς σοφὲς διδασκαλίες του τονίζει «Παῦσον ἀδελφέ! Σὺ καθημέραν ἐν χαλεπωτέροις πταίεις καὶ πῶς τὸν ἀδελφόν σου κατακρίνεις δύνασαι». Καὶ τώρα ἂς τελειώσωμεν μὲ ὅλους ἐκείνους ποὺ μὲ τὴν λάσπην τους λερώνουν ὀνόματα, Ἀρχιερέων, κληρικῶν, ἀνθρώπων ἀγνῶν καὶ ποὺ μὲ τὴν ὁσφρησὶν ὑαίνης ἀναζητοῦν τὸ θνητομαῖον τῆς Ἀχιλλείου πέτρης γιὰ νὰ κτυπήσουν καὶ ἀναστᾶτωσιν συνειδήσεις καὶ ψυχράνουν τὸν ζῆλον...

Τὰ γράφομεν αὐτὰ Μεγάλῃ Σαρακοστῇ! Περίοδο νηστείας καὶ ἀνανήψεως! Μακάρι, χίλιες φορές, εἰ γραμμὲς αὐτὲς νὰ μελετηθοῦν ἀπὸ ὅλους ἐκείνους ποὺ κάποτε λέρωσαν τὸ στόμα, τὴν ψυχὴν καὶ τοὺς ἄλλους μὲ τὴν χειρότερη ἀνθρωπίνῃ ἐκδήλωσι γιὰ νὰ νοιώσουν βαθειὰ μετάνοια καὶ ζητήσουν τὸ ἔλεος τοῦ Πανοικτίρμονος Θεοῦ μὲ τὰ ἴδια λόγια μὲ τὰ ὁποῖα κάποτε, κλαίονσα καὶ ὀδυρομένη νὰ φώναζε στὴν ἔρημον ἡ δόξα Μαρία ἡ Αἰγυπτία «Ἐλέησον ὁ Θεὸς ἐλέησόν με!... Καὶ δώσῃ ἡμῖν ὁ Κύριος ἀντὶ τῶν ἐπιγελῶν τὰ ἐπουράνια. Εἶθε!

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Ἱ. Σύνοδος συνδιασκεψαμένη, λόγω τῆς περιόδου τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλῃς Τεσσαροκοστῆς, ἥτις ἐστὶν περίοδος μετάνοιας καὶ συγχωρήσεως, ἤχθη, εἰς τὴν ἀπόφασιν, ὅπως ἄρῃ τὰς ἐπ' ἀόριστον ἀρχίας τῶν κάτωθι κληρικῶν:

- 1) Ἀρχιμ. Ἀντωνίου Χαλκιᾶ (Καβάλας).
- 2) » Νεκταρίου Πολυματίδη (Δράμας).
- 3) Αἰδεσ. Νικολάου Ἀλεξανδρῆ (Μεσορρότης).
- 4) » Νικολάου Παπαδοπούλου (Θάσου).
- 5) » Κυριάκου Σαββίδη (Κατερίνης).

προτιρέεται δὲ τούτοις πατριῶς, ἵνα μνημονεύουσιν τοῦ ὀνόματος τοῦ Μακαριωτάτου Προκαθημένου Ἀρχιεπισκόπου κ.κ. Αὐξεντίου, βάσει τῆς ἐγκυκλίου περὶ Τοποτηρητῶν διὰ τὴν καλύτεραν ἐξυπηρέτησιν τῶν πιστῶν.

Ἐκ τῆς Γραμματείας τῆς Ἱ. Συνόδου.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις συντάξεως τοῦ περιοδικοῦ ἡμῶν «Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ», καθιερώνοντας καὶ πρὸς ἄρσιν τυχὸν παρεξηγησιῶν, φέρει εἰς γνῶσιν τοῦ ἀναγνωστικοῦ τῆς κοινῆς, ὅτι οὐδὲν δημοσίευμα ἀπηχεῖ τὰς ἀπόψεις ἢ ἐκφράζει τὴν ἐπεύθυνον γνώμην τῆς ΙΕΡΑΣ ΗΜΩΝ ΣΥΝΟΔΟΥ οὐδὲ τῆς διευθύνσεως συντάξεως, εἰ μὴ μόνον τοῦ υπογράφοντος τὸ δημοσίευμα.

Τὸ περιοδικὸν ἡμῶν δημοσιεύει καὶ ἀντιθέτους ἀποστελλομένας ἀπόψεις τῶν διαφόρων δημοσιευμάτων, ἐντὸς θεθαίως τῶν πλαισίων τῆς σοβαρότητος καὶ εὐπροσετίας.

Ταῦτα πρὸς πρόληψιν πάσης παρεξηγησίας καὶ ἀδίκου κρίσεως.

Η ΣΥΝΤΑΞΙΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ - ΝΗΣΤΕΙΑ

Καθήκον του συνειδητού προεπιτέρου είναι να προσέχη την προετοιμασίαν των προκειμένων την επόμενη ημέραν να επιτελέση την Θείαν και Ἀναίμακτον Μυσταγωγίαν. Με την σκέψιν και μόνον πώς θὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον τοῦ Πυροφλέκτου Θεοῦ τῆς Μεγαλωσύνης τοῦ Θεοῦ, δηλ. τῆς ἁγίας Τραπέζης, θὰ πρέπει ἀσυγκρίτως περισσότερον ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ προσκαλοῦνται σὲ ἀνθρωπίνους προσωρινούς θρόνους νὰ ἐπιδεικνύουν ἀνησυχίαν καὶ ἐπιμέλειαν καὶ ὄχι, με μιὰ ἀπαθὴ ρουτίνα νὰ σέρνῃ τὰ δῆμά τὰ τοῦ Ὁ Προσβύτερος μέχρι τοῦ Ἁ. Θυσιαστηρίου γιὰ τὸ ὑπερφύνης Μυστήριον τῶν Μυστηρίων. Καὶ περὶ τῆς εὐπρέπειος τῶν Ἀμυρίων του μιλήσαμε διεξοδικά. Τώρα μπορούμε νὰ ὑπενθυμίσωμεν ὅτι ΕΠΙΒΑΛΛΕΤΑΙ, ἀπὸ τὴν παραμονὴν τῆς Θ. Λειτουργίας νὰ ἐπιβλέπη, νὰ ἐκπτεύη ὅλα του τὰ ἄμφια ἂν εἶναι ἐν τάξει, καθαρά, ἄρτια καὶ καλοσυνδεσμένα γιὰ τὴν ἐπομένην πρὸς τὸ παρουσιασθῇ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον αὐτὴ ἡ προετοιμασία. Χρειάζεται νὰ εἶναι ὁ Ἱερεὺς καὶ ἐγκρατὴς καὶ κατὰ κανόνα ΝΗΣΤΕΥΤΗΣ!

Πρέπει ἀπαραίτητα νὰ διαφυλάττῃ ὅλες τὰς διατεταγμένες νηστείας δεδαίως, ἀλλὰ κυρίως δὲν πρέπει ἀπ' ἐσπέρας τῆς Θείας Λειτουργίας, νὰ βαρύνῃ τὸν στομάχον του με ποικιλίαν καὶ ὄγκον φαγητῶν καὶ πινμάτων. Εἶναι ἀρκετὸν νὰ ἀναλογισθῇ ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Γραφήν, πὺς ὁ Ἀαρὼν καὶ τὰ παιδιὰ του καὶ γενικὰ οἱ Λευῖται γιὰ νὰ μπιῶν στὴν Σκητὴν τοῦ Μαρτυρίου, ὑποχρεοῦνται σὲ αὐστηροτάτη ἀποχὴ τῶν πάντων καὶ σὲ μεγάλη προσοχὴ κατὰ τὸ Γραφικόν. «Καὶ ἐλάλησεν Κύριος τῷ Ἀαρὼν λέγων, οἶνον καὶ σίκερα οὐ πίεσθε, οὐ καὶ οἱ υἱοὶ σου μετὰ σοῦ, ἥνικα ἐὰν εἰσπορεύησθε εἰς τὴν Σκητὴν τοῦ Μαρτυρίου, ἢ, προσπερενομένον ὑμῶν πρὸς τὸ Θυσιαστήριον καὶ οὐ μὴ ἀποθάνητε» (Λευίτ. Γ' 8-9). Ἀλλὰ καὶ ὁ μεγαλαφρονότατος Προφήτης Ἰεζεκιήλ (ΜΔ' 21), τὰ αὐτὰ παραγγέλλει, σὲ κάθε Προσβύτερον καὶ λευίτην: «... Καὶ οὐκ οὐ μὴ πίωσι πᾶς Ἱερεὺς, ἐν τῷ εἰσπορεύεσθαι αὐτοὺς εἰς τὴν αὐλὴν τὴν ἐσωτέραν...». Καὶ ἂν λαῖκοί, ἀπλοὶ Χριστιανοὶ γιὰ νὰ εἶναι ἔπιμοι, ἀπ' ἐσπέρας ἐτοιμάζονται πρεπόντως, πολλῶ μᾶλλον ὁ Λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου ὅστις θὰ πρέπει νὰ ὑπερτερῇ σὲ ἀρετὰς καὶ χάρες ἀπὸ κάθε ἄλλον πιστὸν καὶ ὄχι νὰ μειωνεκτῇ. Στὸν Δ' Λόγον του περὶ Ἱεροσύνης, ὁ Ἱερός Χρυσόστομος με αὐτὰ τὰ ὑπέροχα λόγια μιλά καὶ τονίζει: «Τὸν γὰρ τὴν ἀξίαν τιμηθέντα οὐκ εἰς τὴν τῶν ἁμαρτημάτων ἀπολογίαν χρὴ προβάλλεσθαι τῆς τιμῆς τὸ μέγεθος, ἀλλ' εἰς μείζονος βελτιώσεως προκατὴν χρησθῆναι τῇ πολλῇ περὶ αὐτὸν τοῦ Θεοῦ σπουδῇ».

Δὲν νομίζω ὅτι ὑπάρχει σαφέστερη διδασκαλία! Καὶ θὰ ἀρκοῦσε ἓνα καὶ μόνον πολὺ προσγειωμένον παράδειγμα γιὰ νὰ καταλάβωμεν πὺς πρέπει ἐν νηστείᾳ καὶ καταλλήλῳ προετοιμασίᾳ νὰ παρουσιάζεται ὁ Λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου ἐνώπιον τοῦ Θυσιαστηρίου του: Δὲν εἶναι δυνατόν, δὲν εἶναι καὶ λογικὸν ὕστερα ἀπὸ μιὰ γενναία σκορδαλοφαγία νὰ σηκώνεται τὸ πρῶτ

ὁ Λειτουργὸς με τὴν πνοὴν τοῦ ἀποτυπικτὴν νὰ «ἐξηγνῇ» τὸν κόσμον καὶ ἐκεῖνος νὰ ζαλίζεται καὶ νὰ ἀναστατώνεται ἀπὸ τὴν φλόγωσιν τοῦ στομάχου του, ἐξ αἰτίας τῆς βραδύνης του καταβροχθήσεως.

Ἄς μὴ θεωρηθῇ μικρὸ τοῦτο καὶ ἀστεῖο! Διότι δηλοῦμεν ὑπευθύνως — τὸ τονίζομεν ἐκ προσωπικῆς ἐμπειρίας — πολλοὶ κληρικοὶ ἐξ αἰτίας τῆς ἀπροσεξίας των, ἀπ' ἐσπέρας, ἦταν τὴν ἐπομένην, ἀγχώδεις καὶ μαρτυρικὴ ἡ ἐπιτέλεις τοῦ Θ. Μυστηρίου. Ταῦτα ἂς τὰ μελετήσῃ με προσοχὴ κάθε Λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου. Πρέπει.

Ε. Α. Σ.

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΘΑ
ΜΗΝΤΣΗ ΤΟΥΣ ΣΥΓΚΟΦΑΝΤΑΣ ΚΑΙ ΓΥΡΙ-
ΣΤΑΣ ΤΟΥΤ, ΤΟΥΣ ΠΡΟΚΑΛΕΙ ΝΑ ΚΑΤΑΘΕ-
ΣΩΣΙ ΑΠΟΔΕΙΚΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ, ΕΠΙ ΤΗ
ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΤΟΝ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΝ.

Τινὲς ἐκ τῶν ἀντικανονικῶς χειροτονηθέντων καὶ καθαιρεθέντων ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου συνωμοτῶν, παρασυναγῶν καὶ σχισματικῶν καὶ τῆς «κλή-
κας» αὐτῶν ἐφαρμόζουν κατὰ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου τὴν ἀνέντιμον καὶ σατανικὴν μέθοδον τῆς λασπολογίας, κατηγοροῦντες τοῦτον ὡς ἀνήθικον, κ.λπ.

Ὁ Μακαριώτατος ἐξαντλήσας τὴν μέχρι τοῦδε ἰώβιον ὑπομονὴν του ἀπηύθυνεν εἰς τοὺς συκοφάντας καὶ ὑβριστάς του ἐξωδίκους διὰ δικαστικῶν ἐπιμελητηρίων διαμαρτυρίας, προκαλὼν τοὺς νὰ καταθέσωσι τ' ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων τὸν κατηγοροῦν, ἄλλως δηλοῖ ὅτι θὰ καταθέσῃ μήνυσιν κατ' αὐτῶν ἐπὶ συκοφαντικῇ δυσφημῇ καὶ ἐξυβρίσει.

Διὰ τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές, δημοσιεύομεν ἀντί-
γραφα τῶν ἐν λόγῳ ἐξωδικίων διαμαρτυριῶν αὐτοῦ.

ΕΞΩΔΙΚΟΣ

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ, ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΚΑΙ
ΔΗΛΩΣΙΣ

Αὐξεντίου Πάστρα, Ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ. Ἑλλά-
δος, κατόικον Ἀθηνῶν (Κάνιγγος 32).

Π Ρ Ο Σ

Τὸν μοναχὸν Κυπριανὸν Κουτσούμπαν, Ἱερὸν Μονήν
Ἁγίων Κυπριανοῦ - Ἰουστίνης, Φυλῆς Ἀττικῆς.

Κατὰ τὰς πληροφορίας μου, 15.2.1979 (Π.Η.) ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ σας, εἰς τὸ κήρυγμά σας, ἐξετέλι-
πτε εἰς ὕβρεις καὶ συκοφαντίας κατ' ἐμοῦ, ἀποκαλέ-
σας με «ἀνήθικον» καὶ ἀνεγνώσατε παλαιὸν συκοφαν-
τικὸν λιβελλογράφημα τῆς ποτε κυκλοφορησάσης ἐφη-
μερίδος «Ὁρθόδοξος Λόγος», ἀλλὰ καὶ εἰς ἰδιωτικὰς
σας συζητήσεις, τὸ αὐτὸ πράττετε, κατηγοροῦντές με
ἀσυστόλως.

Ὅθεν, διαμαρτύρομαι ὅλην ψυχὴν καὶ καρδίαν διὰ

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ

(ΣΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ)

Στὸ ἀχανὲς Ρωμαϊκὸν Κράτος, τρεῖς θρησκείες διεκδικοῦσαν τὴν ἐπικράτησιν:

α) Ὁ Μιθραϊσμός πού πίστευε σὲ μιὰ αἰώνια πάλη τοῦ καλοῦ μὲ τὸ κακὸ.

β) Ἡ θρησκεία τῆς Ἰουδαίας, τῆς πονεμένης σιζύγου καὶ μητέρας, καὶ

γ) Ὁ Ἰουδαϊκὸς μονοθεϊσμός πού πίστευε σύμφωνα μὲ τοὺς προφήτες, στὸν ἐρχομὸ τοῦ ἀναμενόμενου Μεσσία, πού θὰ λυτρώσῃ τὸν κόσμον.

Τὴν νίκη ὅμως δὲν τὴν κέρδισε καμμία ἀπ' αὐτὲς τὲς τρεῖς θρησκείες.

Τὴν νίκη τὴν κέρδισε μιὰ θρησκεία πολὺ πῶ τέλεια, γιατί γεννήθηκε ἀκριβῶς σ' ἐκείνους εἰδικὰ τοὺς καιροὺς. Εἶχε ὅλα τὰ προσόντα τῶν ἄλλων θρησκειῶν χωρὶς ὅμως νὰ ἔχῃ τὶς ἀτέλειές τους. Ἡ θρησκεία αὐτὴ ἦταν ὁ Χριστιανισμός.

Ὁ Χριστιανισμός κήρυξε ὅτι εἶχε ἔρθει πῶ ἡ εὐλογημένη ὥρα τῶν προφητειῶν πὺς στοὺς χρόνους τοῦ αὐτοκράτορα Αὐγούστου, σύμφωνα μὲ τὶς προφητείες, εἶχε γεννηθεῖ ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας (= ΧΡΙΣΤΟΣ). Αὐτὸς ἦταν ὁ γλυκὺς Ἰησοῦς πού γεννήθηκε στὴν Βηθλεὲμ, καὶ πού στὰ χρόνια τοῦ Τιβερίου ταπεινώθηκε βασανίστηκε σταυρώθηκε γιὰ νὰ σώσῃ τοὺς ἀνθρώπους καὶ στὸ τέλος ἀναστήθηκε. Γνωστὴ σ' ὅλους μας εἶναι ἡ ζωὴ τῶν πρώτων Χριστιανῶν καὶ ἡ λατρεία τους εἶχεν πολλὴ ἀπλότητα καὶ θερμὴ πίστη. Ἀδιαφοροῦντας γιὰ τὴν περιφρόνηση πού ἐνοιοῦσαν γι' αὐτοὺς οἱ ὁπαδοὶ τῶν ἄλλων θρησκειῶν, ἔκαναν τὶς συγκεντρώσεις τους, τὶς προσευχές τους, τὸ κήρυγμά τους, τὶς νηστείες τους, σὲ σπῆτια καὶ σὲ κατακόμβες. Ὁ μεγάλος κανόνας στὴ ζωὴ τους ἦταν ἀγνὴ καρδιά, ἀγάπη, δικαιοσύνη, καὶ μετάνοια.

τὴν ἄδικον, ἀνίερων καὶ ἀσεβῶν, τὴν αὐτόχρονη δυσφημιστικὴν κατ' ἐμοῦ συμπεριφορὰν σας καὶ σὰς προσκαλῶ καὶ δὴ σὰς προκαλῶ ὅπως τιμῶς καὶ εὐθέως γνωρίσητε τὰ ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα (καὶ οὐχὶ ἄόριστα δημοσιογραφικὰ λιβελλογραφήματα γραφόμενα διὰ καταναλωτικὰς λόγους) ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀποκρίσεων μὲ καταγορεύετε, ἐντὸς 10 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς παρούσης.

Ἄλλως, σὰς δηλῶ ὅτι ἐὰν δὲν χαλιναγωγῇσῃ τὴν γλῶσσαν σας θὰ τὴν χαλιναγωγῇ ἡ δικαιοσύνη ἐνώπιον τῆς ὁποίας θὰ προσφύγω διὰ τῆς καταθέσεως ἐγγλήσεως ἐναντίον σας, ἐπὶ συκοφαντικῇ δυσφημίσει καὶ ἐξυθρίσει καὶ τῆς προτάσεως πολλῶν ἀντηκόων μαρτύρων.

Ἀρμόδιος δικαστικὸς ἐπιμελητὴς, ἐπιδότω νομίμως τὴν παρούσαν εἰς τὸν πρὸς δὲν ἀπευθύνεται αὐτῇ πρὸς γνῶσιν του καὶ διὰ τὰς νομίμους συνεπειάς, ἀντιγράφων ταύτην ἐν τῇ ἐκθέσει του.

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 14) 27.3.1979

Ὁ διαμαρτυρούμενος, προσκαλῶν καὶ δηλῶν

+ Ὁ Ἀθηνῶν ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ 2ου αἰῶνα, οἱ χριστιανικὲς ἐκείνες κοινότητες ὁργανώνονται καλύτερα καὶ καθιερώνεται ἰδιαίτερος χώρος, σὺν μόνιμος τόπος λατρείας τοῦ Θεοῦ. Ὁ χώρος αὐτὸς ἀποκλείεται ἀπὸ κάθε ἄλλη κοσμικὴ χρῆση καὶ ἀπὸ τὸ 200 μ.χ. ὀνομάστηκε ΕΚΚΛΗΣΙΑ ἢ ΟΙΚΟΣ ΘΕΟΥ.

Ἀδιώκατοι στὴν πίστη τους καθὼς ἦσαν οἱ πρώτοι Χριστιανοὶ δέχθηκαν τὸ βάραθρο ξέσπασμα τοῦ κολασμένου Ρωμαϊκοῦ κράτους τὸ ὁποῖον βλέποντας τὴν παρακμὴ του καὶ τὴν ἀνοδὸν τοῦ Χριστιανισμοῦ, διέταξε ἐπίσημους ἀνελήκτους διωγμοὺς κατὰ τῶν Χριστιανῶν. Καί, τέτοιοι διωγμοὶ ἐγέναν συνολικὰ δέκα.

Στὸν πρώτο διωγμὸ ὁ ὁποῖος ἐγένε τὸ 64 μ.χ. ἀπὸ τὸν Νέρωνα μαρτύρησαν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Παῦλος. Δύο ἦσαν οἱ μεγαλύτεροι διωγμοί. Ὁ ἕνας ἐπὶ αὐτοκράτορος Δεκίου (249 - 251), πού ἦταν «ἕνας ἀπὸ τοὺς τριάντα τυράννους», καὶ ὁ ἄλλος διωγμὸς ἐγένε ἐπὶ Διοκλητιανοῦ (303 - 311).

Ἀλήθεια, πόσοι Χριστιανοὶ ὑπέμειναν καρτερικὰ τὰ βασανιστήρια ἐκεῖνα καὶ ἔγιναν οἱ μάρτυρες γιὰ τὴν στερέωσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ!

Τὸ πέρασμα ἀπὸ τὸν ἕνα κόσμον στὸν ἄλλο δὲν ἐγένε μονομιᾶς· γίνετο μὲ μιὰ σειρά ἀλλαγῶν, θυσιῶν καὶ αἱμάτων.

Στὸ τέλος τοῦ 4ου αἰῶνα, μιὰ μεγάλη μορφή, μιὰ τραγὴ προσωπικότης, ἕνας σπουδαῖος βασιλεὺς γνιὸς χριστιανῆς ἀγίας μητέρας, διαλεχτὸς τοῦ Θεοῦ, ἔδωσε στοὺς Χριστιανούς τὴν δικαίωσιν. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦτο ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος.

Ὅπως μᾶς ἀναφέρει ὁ Εὐσέβιος Καισαρείας ὁ Παμφίλου, ἀναζητοῦσε ὁ Κωνσταντῖνος στὶς εὐχές του τὸ Θεὸ καὶ μὲ δάκρυα ἔκανε δέησιν νὰ τοῦ φανερωθῇ ποιὸς εἶναι καὶ νὰ βάλῃ τὸ χερί του στὶς στενοχώριες πού τὸν βόηκαν. Τοῦτα τὰ λόγια τὰ ἐξομολογήθηκε ὁ αὐτοκράτωρ στὸν Ἐπίσκοπον μετὰ παρέλευσιν χρόνων. Μὲ τὴν μετάθεσιν τῆς πρωτεύουσός του ἀπὸ τὴ Ρώμην στὸ Βυζάντιον, οἱ σπύροι τῆς καινούργιας ἐποχῆς βροῦσαν τὸ κατάλληλον ἔδαφος γιὰ νὰ εὐδοκμήσουν.

Οἱ δύο ζωογόνες δυνάμεις ὁ Χριστιανισμός καὶ ὁ Ἑλληνισμός ἐνωμένους στὴν Κωνσταντινούπολιν, σὺν δυὸ κοτυληδόνες ἀνέπτυξαν τὸ γερὸ βλαστὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Χριστιανικοῦ Βυζαντινοῦ Πολιτισμοῦ. Ἔτσι ὁ Χριστιανισμός καὶ οἱ Χριστιανοὶ ἀπέκτησαν τὸ δικαίωμα νὰ ὑπάρχουν καὶ νὰ ἀναπτύσσονται.

Καί, ἐνῶ ὁ Κωνσταντῖνος ἡγωνίζετο νὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὸ κράτος του θρησκευτικὴν Ἐνότητα, παρουσιάστηκαν μερικοὶ Χριστιανοὶ οἱ ὁποῖοι ἔδωσαν διαφορετικὴν ἐρμηνείαν εἰς τὰ δόγματα τὰ ὁποῖα παραδέχτο ἡ ἐκκλησία. Αἱ ἐρμηνεῖαι αὗται λέγονται αἵρεσεις καὶ προέκαλεσαν ἀναστάσεις καὶ ταραχὰς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἡ πρώτη αἵρεσις, ἡ ὁποία διήρσε τὴν Ἐκκλησίαν εἰς δύο μεγάλα στρατόπεδα ἦτο τοῦ Ἀρείου, ἀνθρώπου μεγάλης μαρφώσεως, καὶ ἀξιολόγου ἐρμηνευτῆ τῆς Ἀγίας Γραφῆς.

Ο Μ. Κωνσταντῖνος δὲν ἠδιαφόρησεν, ἀλλ' εὐθὺς συνεκάλεσε ἐν Νικαία τὴν Α' Οἰκουμενικὴν Σύνο-
δον τὸ 325 μ.χ. διὰ τῆς ὁποίας κατεδικάσθη ὁ Ἀρειανι-
σμός. Ἀξιοσημείωτον εἶναι ὅτι ἐκείνη τὴν αἵρεσιν τὴν
ἐπολέμησεν μετ' εὐγλωττίαν καὶ πολυγλωσίαν ὁ Μ. Ἀθα-
νάσιος. Ἡ σύνοδος τῆς Νικαίας συνέταξε τὸ ΣΥΜΒΟ-
ΛΟΝ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ διὰ τοῦ ὁποίου ἐκηρύχθη ὅτι
ὁ Χριστὸς ἦτο ὁμοούσιος τοῦ Πατρὸς. Στὴ Β' Οἰκου-
μενικὴ Σύνοδο ἐν Κωνσταντινουπόλει ὅθεν συνεκλήθη
ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου τὸ 381 μ.χ. τὸ σύμβολον
τῆς Πίστεως συνεπληρώθη καὶ τοιοῦτοτρόπως οἱ Χρι-
στianiνοὶ ἔμαθαν τί πρέπει νὰ πιστεύουν ὥστε νὰ μὴν
παραπλανῶνται.

Ἐνας ἄλλος αἱρετικὸς ὁ Νεστόριος ὑπερετόνιζε
ὅτι ἡ Παναγία πρέπει νὰ ὀνομάζεται Χριστοτόκος κι
ὄχι Θεοτόκος. Ἀλλὰ διὰ τῆς ἐν Ἐφέσῳ Γ' Οἰκουμε-
νικῆς Συνόδου ὁ Νεστόριος καθηρέθη. Οἱ ἀντίπαλοι τοῦ
διδάσκοντες ὅτι ἡ θεία φύσις τοῦ Χριστοῦ ἐθέωσε τὴν
ἀνθρωπίνην καὶ ἐπειδὴ παρεδέχοντο ὅτι ὁ Χριστὸς ἦ-
το ὁ μόνος Θεὸς κατεδικάσθησαν ὡς αἱρετικοὶ διὰ τῆς
ἐν Χαλκιδόνι Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου τὸ 451 μ.χ.

Ἀλλ' εὐθὺς ὡς ἠκούσασαν οἱ Χριστιανοὶ ἀπὸ τὸν σάλο
τῶν αἱρέσεων, καὶ τὴν παραχρῆν τῶν Θρησκευτικῶν ἐρί-
δων, ἐδημιουργήθη νέον ζήτημα τὸ ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΙ-
ΚΟΝ (726 - 833).

Οἱ ἀποκαταστάτες τῆς εἰκονολατρίας ἦσαν γυ-
ναῖκες. Ἡ Εἰρήνη, Ἑλληνικῆς καταγωγῆς, καὶ ἡ Θεο-
δώρα, ἀπὸ τὴν Παφλαγονία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ὁ ὀνο-
μαστὸς Θεολόγος καὶ μοναχὸς Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς
ἐδίδουκε ὅτι οἱ εἰκόνες (τὰ βιβλία τῶν ἀγρομμάτων)
βοηθοῦν τὸν ἄνθρωπον νὰ ἐπικοινωνήσῃ μετ' τὸ Θεῖον. Ἡ
ὑπέρμαχος τῆς Ἑλληνοευρωπαϊκῆς Χριστιανικῆς Πα-
ραδόσεως ἡ Εἰρήνη ἢ Ἀθηναία μαζί με τὸν Πατριάρ-
χη τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ταράσιο, θερμὸ ὑποστη-
ρικτὴ τῆς προσκυνήσεως τῶν Εἰκόνων ὑπέδειξαν τὴν
Ζ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδο ἢ ὁποία συνεκλήθη τὸ 787 μ.
χ. εἰς τὴν Νίκαια, καὶ ἡ ὁποία σύνοδος ἐθέσπισε τὰ πε-
ρὶ προσκυνήσεως τῶν Εἰκόνων. Ὅμως ἡ σύνοδος τῶν
Βλαχερνῶν τὸ 815 μ.χ. ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Θεοδό-
του ἠκύρωσε τὰς ἀποφάσεις τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συ-
νόδου τοῦ 787 μ.χ. τῆς ἐπὶ τῆς Εἰρήνης γενομένης.
(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

Προσφυγὴ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατίας διὰ τὴν ἀπαγόρευσιν μεταβάσεως εἰς τὸ ἐ- ξωτερικὸν Ἀρχιερέων ταύτης

Ἡ Ὑπηρεσία Ἐλέγχου Διαβατηρίων τοῦ Ἀερο-
λιμένους Ἑλληνικοῦ τελευταίως ἠρνήθη νὰ θεωρήσῃ
τὴν ἐξόδον ἐκ τῆς Χώρας εἰς τὸ Ἐξωτερικόν, εἰς ἀρ-
χιερεῖς ἡμῶν, οἱ ὅποιοι ἐπρωτίζοντο ν' ἀναχωρήσωσιν
εἰς τὸ Μόναχον τῆς Γερμανίας, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οὗτοι
δὲν ἦσαν ἐφοδιασμένοι δι' ἀδείας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου
Ἀθηνῶν.

Κατόπιν τούτου, ὁ νομικὸς σύμβουλος τῆς Ἐκ-
κλησίας ἡμῶν, ἔγκριτος δικηγόρος κ. Ν. Ἀναγνωστό-
πουλος, ἐντολῇ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ταύτης, προσέφυ-
γεν εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας διὰ τῆς ἀπὸ
19—2—1979 αἰτήσεως, αἰτῶν τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἀρ-
νήσεως τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς ἐπὶ τοῦ Ἐλέγχου
Διαβατηρίων τοῦ Ἀερολιμένους Ἑλληνικοῦ, διὰ τοὺς
κάτωθι λόγους.

1) Διότι αὕτη τυγχάνει ἀντισυνταγματικῆ. Ἀν-
τίκειται εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 5, παρ. 4, τοῦ
ἰσχύοντος Συντάγματος τῶν Ἑλλήνων, καθ' ἣν: «Ἀτο-
μικὰ διοικητικὰ μέτρα περιοριστικὰ τῆς ἐλευθέρως κι-
νήσεως ἢ ἐγκαταστάσεως ἐν τῇ Χώρᾳ, ὡς καὶ τῆς ἐλευ-
θέρας ἐξόδου καὶ εἰσόδου εἰς αὐτὴν παντὸς Ἑλλήνου,
ἀπαγορεύονται. Εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις ἀνάγκης
καὶ μόνον πρὸς πρόληψιν ἀξιοποίνων πράξεων δύναν-
ται νὰ ἐπιβληθοῦν τοιαῦτα μέτρα, μετ' ἀπόφασιν ὁμοῦς
ποινικοῦ δικαστηρίου, ὡς νόμος ὁρίζει. Εἰς περίπτω-
σιν δὲ κατεπείγοντος, ἡ ἀπόφασις δύναται νὰ ἐκδοθῇ
καὶ μετὰ τὴν λήψιν τοῦ Διοικητικοῦ μέτρου, ἀλλὰ τὸ
βραδύτερον ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, ἄλλως αἱρεται τοῦτο
αὐτοδικαίως. Ἐρμηνευτικὴ δὴλωσις. Δὲν περιλαμβά-
νεται εἰς τὴν ἐν παραγράφῳ 4 ἀπαγόρευσιν ἢ συνεπεία
ποινικῆς διώξεως τοῦ εἰσαγγελέως ἢ ἡ λήψις μέτρων
ἐπιβαλλομένων πρὸς προστασίαν τῆς δημοσίας υγείας
ἢ τῆς υγείας νοσούντων ἀτόμων, ὡς νόμος ὁρίζει».

Ἀπαγορεύεται, ὅθεν, ὑπὸ τοῦ Συντάγματος, ἡ
ἐπιβολὴ διοικητικῶν περιοριστικῶν μέτρων καὶ συγ-
χωρεῖται ἡ λήψις τοιαύτων καὶ ἡ ἀπαγόρευσις τῆς ἐξό-
δου, κατ' ἐξαίρεσιν μόνον εἰς ὁρισμένας ὑπ' αὐτοῦ ρη-
τῶς ὁριζομένους περιπτώσεις, ἥτοι τῆς προλήψεως ἀξιο-
ποίνου πράξεως (ὅτε ἀπαιτεῖται ἀπόφασις ποινικοῦ
δικαστηρίου), τῆς ποινικῆς διώξεως (ὑπὸ τῆς Εἰσαγ-
γελικῆς ἀρχῆς) καὶ προστασίας τῆς δημοσίας υγείας
ἢ τῆς υγείας νοσούντων ἀτόμων (ὑπὸ τῶν υγειονομι-
κῶν ἀρχῶν), καὶ πάντοτε ὡς νόμος ὁρίζει σχετικῶς.

Ὡς γίνεται κατάδηλον εἰς οὐδεμίαν τῶν ἀνωτέρω
ἀποκλειστικῶς ὁριζομένων ἐξαιρετικῶν περιπτώσεων
ἀπαγορεύσεως τῆς ἐξόδου ὑπάγεται ἡ περίπτωση τῶν
κληρικῶν ἡμῶν, δεδομένου ὅτι ἡ ἐξόδος ἀπαγορεύθη
ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν εἶχον ἀδείαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου
Ἀθηνῶν. Κατ' ἀκολουθίαν, ἡ ἀστυνομικὴ ἀρχὴ τοῦ
ἐλέγχου Διαβατηρίων ὤφειλε νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐξόδον,
ἐφ' ὅσον δὲν συνέτρεχε οὐδεμία τῶν ἐξαιρετικῶν περι-
πτώσεων ἀπαγορεύσεως ταύτης. Τοῦτο παραλείψασα
παρεβίασε τὴν προορηθεῖσαν συνταγματικὴν διάταξιν
καὶ συνεπῶς εἶναι ἀκυρωτέα ἡ τοιαύτη παράλειψις αὐ-
τῆς.

2) Διότι ἡ παράλειψις εἶναι καὶ μὴ νόμιμος. Πρά-
γματι οὐδεὶς νόμος ὁρίζει περὶ ἀπαγορεύσεως τῆς ἐξό-
δου ἐκ τῆς Χώρας. Ὁ νόμος 2363)1953 «περὶ τροπο-
ποιήσεως τῶν περὶ μεταναστεύσεως, ἀποδημίας καὶ
διαβατηρίων διατάξεων», ἐν ἄρθρῳ 3 ὁρίζει μόνον τοὺς
λόγους δι' οὓς δικαιούνται ν' ἀρνηθῶσιν αἱ ἐκδίδουσαι
τὰ διαβατήρια ὑπηρεσίαι (δημοσίας τάξεως ἢ συμπε-
ροντος) τὴν χορήγησιν διαβατηρίου καὶ οὐχὶ τὴν πε-
ροχὴν ἀδείας ἐξόδου ἐκ τῆς χώρας, ἐνῶ οἱ ἀρχιερεῖς
ἡμῶν εἶχον διαβατήρια νομίμως ἐκδοθέντα.

Ὁ νόμος 380)1977 «περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ὅστις ἐν ἄρθρῳ 58 δ-

ρίζει περί επιδείξεως υπό των κληρικῶν, κατὰ τὸν ἔλεγχον τοῦ διαβατηρίου, τῆς ἀδείας τῆς οἰκείας ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς (Τῆς ΔΙΣ διὰ τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοῦ οἰκείου ἀρχιερέως διὰ τοὺς λοιποὺς κληρικούς), ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν ἀπαγορεύει ρητῶς τὴν ἔξοδον εἰς τοὺς στερομένους ταύτης, ἀντίκειται εἰς τὴν προμνησθεῖσαν συνταγματικὴν διάταξιν, ὡς ἐπιβάλλει περιοριστικὸν διοικητικὸν μέτρον, κατὰ τὰ προεκτεθέντα καὶ συνεπὶς τυγχάνει ἀνεφάρμοστος.

Πέραν τούτων, τὸ ἐν λόγῳ διοικητικὸν περιοριστικὸν μέτρον τῆς ἀδείας, ἀφορᾷ τοὺς κληρικούς τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας, οἱ ὅποιοι, ὡς μέλη ταύτης, ὑπαγομέναι εἰς τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῆς, ἐνῶ οἱ παλαιωμενολογίται κληρικοί, δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν ταύτης. Διότι δὲν εἶναι μέλη αὐτῆς, μηδεμίαν μετ' αὐτῆς ἔχοντες κοινωνίαν.

Οἱ παλ)ται κληρικοὶ εἶναι ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, κατὰ κοινὴν παραδοχὴν, καὶ μάλιστα γνήσιοι Ὁρθόδοξοι, ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς ἐγκολπώσεως ἀνοθεύτως τῆς ἀγιοπάτης Ὁρθοδοξίας, μετὰ τοῦ αἰωνίου ἑορτολογίου ταύτης καὶ ἐν γένει τῆς τηρήσεως ἐν παντὶ καὶ πάντοτε τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων, ὡς ἀκριβῶς μᾶς παρεδόθησαν ὑπὸ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Θεοφόρων Πατέρων, ἀπολαύντες ἰδίαν Θρησκευτικὴν κοινωνίαν μετ' ἰδίους Ἱεροὺς Ναοὺς καὶ κληρικοὺς παντὸς βαθμοῦ, κανονικῶς κεχειροτονημένους, δηλ. ἰδίαν Ἐκκλησίαν, συμφώνως πρὸς τὰς οἰκείας περὶ ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, τῆς λατρείας, τοῦ συνέχεσθαι κλπ. (διὰ θρησκευτικῶς σκοποῦς) διατάξεις τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος, τὴν ἐρμηνευτικὴν δῆλωσιν τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἑθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κατὰ τὴν ψήφισιν τοῦ περὶ Θρησκείας 4ου ἄρθρου αὐτοῦ περὶ τῆς ἀκαλύπτου τελείσεως τῶν λατρευτικῶν καθηκόντων ὑπὸ τῶν παλ)τῶν καὶ δικαστικῶς ἀποφάσεις, δικαστικὰ βουλεύματα καὶ ἄλλα ἐπίσημα ἐγγράφη. (Ἰδία ἀγὼρ. Ἑλ. Βενιζέλου, ἐν Πρακτικοῖς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων συνεδριάσεως τῆς 22.1.1931, ὑπ' ἀριθμ. 132010) 1966 ἐγγράφον Ὑπουργείου Δικαιοσύνης:

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ οἰκονομικὰ ζητήματα τρεχούσης φύσεως ἀφορῶντα, τὰς δασοληφίας τούτων πρὸς τοὺς ὑπευθύνους διαχειριστὰς χρηματικοῦ καὶ Ὑλικοῦ, ἥτοι ὑπόλοιπα Λ)σμοῦ κτλ., ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον —Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαριόλην, ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν, Κένυγγος 32, τηλ. 3628.280.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

πρὸς Εἰσαγγελεῖς Ἐκρετῶν καὶ Πρωτοδικῶν τοῦ Κράτους, ὑπ' ἀριθμ. 947) 1975 ἐγγράφον Εἰσαγγελέως Πρωτοδικῶν Κεφαλληνίας πρὸς Δ)τὴν Ἀστυν. Τμήματος Ἀθροιστοῦ, Πρακτικὰ Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων συνεδριάσεως 23.4.75, ὑπ' ἀριθμ. 54) 1976 Βούλευμα Συμβουλίου τῶν ἐν Πειραιεὶ Πλημ)κῶν, ὑπ' ἀριθμ. 1209) 1976 ἀπόφασιν Μονομελοῦς Πλημ. Πειραιῶς).

Ἀλλὰ πέραν τούτων, ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν ἔχει ἀναγνωρισθῇ καὶ DE FACTO διὰ τῆς ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον 50ετίαν καὶ πλέον λειτουργίας καὶ πλήρους ὁργανώσεως ταύτης, κατὰ τοὺς Θείους καὶ ἱεροὺς κανόνας, μετ' ἐπισκόπους ἐν ἐπαρχίαις (Μητροπόλεις) καὶ ἀρχιεπισκόπον (Ἱερῶν Σύνδον) κανονικῶς κεχειροτονημένους, μετ' ἐπὶ διακοσίους ἱεροὺς Ναοὺς ἀνὰ τὴν χώραν καὶ ἱερεῖς, μετ' ἱεροὺς Ναοὺς εἰς Ἀμερικὴν καὶ Καναδᾶ, καὶ περὶ τὰς ἑκατὸν Ἱεράς Μονὰς καὶ Ἱερά Ἦσυχαστήρια καὶ 2000 μοναχὰς καὶ μοναχοὺς.

Καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει, δὲν μᾶς ἀφορᾷ ὁπωσδήποτε τὸ ἐν λόγῳ περιοριστικὸν περὶ ἀδείας μέτρον τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καθόσον αὕτη δὲν μᾶς ἀναγνωρίζει ὡς κληρικούς, ὡς καὶ ἡμεῖς δὲν ἀναγνωρίζομεν ταύτην, μηδεμίαν μετ' αὐτῆς ἔχοντες κοινωνίαν.

3) Διότι ἡ παράλειψις τῆς ὡς ἄνω ὀφειλομένης νομίμου ἐνεργείας ἐκ μέρους τῆς ἀστυνομικῆς ἀρχῆς τοῦ Ἑλέγχου Διαβατηρίων, ἐγένετο κατὰ πλάνην περὶ τὰ πράγματα ἢ διὰ πεπλανημένην αἰτιολογίαν, ἥτοι ταύτης ὑπολαβούσης τοὺς παλ)τας κληρικούς ὡς ὑπαγομένους εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας, ἐνῶ δὲν ὑπάγονται εἰς αὐτήν, κατὰ τὰ προεκτεθέντα.

καὶ 4) Διότι ἡ ἐν λόγῳ παράλειψις ἐγένετο καὶ κατὰ κακὴν χρῆσιν ἐξουσίας καὶ ἐν γένει κατὰ παράβασιν τῶν ἀρχῶν τῆς χρηστῆς διοικήσεως, ἥτοι κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅστις τυγχάνει ἀνεφάρμοστος εἰς τοὺς παλ)τας κληρικούς, κατὰ τὰ προειρημένα.

Ἡ δόξη ὠρίσθη κατὰ προτίμησιν διὰ τὴν 5 Ἰουνίου 1979.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱερά Σύνοδος, καθηκόντως καὶ πρὸς ἄρσιν τυχόν παρερμηνειῶν, δηλοποιεῖ διὰ τῆς παρουσίας ὅτι, οὐδὲν δημόσιον δεσμεύει ταύτην ἢ ἀπηχεῖ τὰς ἀπόφεις αὐτῆς, ἐφ' ὅσον δὲν ἔτυχε τοῦτο, πρὸ πάσης κυκλοφορίας, τῆς σχετικῆς ἐγκρίσεως καὶ εὐλογίας ἐγγράφως ἢ δὲν ἐδημοσιεύθη ἐν μέρει ἢ ἐν ὅλῳ εἰς τὸ Ἐπίσημον Ὅργανον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας».